

1

leden
2003

Košířský farní list

Leden

Do Nového roku s Pannou Marií

Nejen církevní ale i kalendářní rok prožíváme s Pánem Ježíšem. Vždyť Nový rok 2003 je dalším rokem našeho tj. křesťanského letopočtu. Jde o prožívání dalšího časového úseku naší pozemské cesty s tím, který je „tentýž včera, dnes i navěky“ (Žid 13,8). Jako Boží Syn má plné a dokonalé vlastnění svého božského života na rozdíl od nás, kteří podléháme časovému průběhu a v přechodu z minulosti do budoucnosti jsme vystaveni nejružnějším změnám a dramatickému pohybu, což vyplývá z naší bytostné nedokonalosti. O něm je však řečeno: „Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo práva je žezlem tvého království.“ (Žid 1,8) Podobně svědčí o této nadčasové svrchovanosti i jiný biblický text: „Ty, Pane, jsi na počátku založil zemi, i nebesa jsou dílem tvých rukou. Ona pomínou, ty však zůstáváš, nebesa zvětšují jako oděv, svineš je jako plášť a jako šat se změní, ty však jsi stále týž a tvá léta nikdy neustanou.“ (Žid 1,10-12)

O vánocích se však můžeme radovat z toho, že věčný Bůh ve svém Jednorozeném Synu vstupuje vtělením do naší pozemské časové skutečnosti, aniž by nějak sebenepatrněji utrpěla jeho nezměnitelná svrchovanost.

Zcela výjimečné postavení v této události přísluší Jeho panenské Matce - Bohorodičce Marii. Ona je „nebeskou branou“, jíž s nebe vstupuje Boží i její Syn do tohoto světa a času. Tím je naprosto jednoznačně odůvodněna Slavnost Matky Boží první den Nového roku. Nejen v tento den, ale každý den během celého roku nemáme zapomínat na tu, která dala k dispozici své mateřství, aby Bůh mohl přijít mezi nás a dal nám možnost jej poznat ve spojení s lidstvím.

V tomto směru nám letos mohou intenzivněji pomáhat rozjímání nových tajemství posvátného růžence, která papež Jan Pavel II. vyhlásil 16. října 2002 a zároveň byl tímto datem otevřen Rok růžence, který potrvá do 16. října 2003.

V apoštolském listu „Rosarium Virginis Mariae“ papež uvažuje o účasti Panny Marie na těchto událostech Kristova veřejného života následujícími slovy: „V těchto tajemstvích, s výjimkou Kány, zůstává Maria v pozadí. Evangelia zaznamenávají jen několikrát její náhodnou přítomnost v tom či onom případě v průběhu Ježíšova kázání (srov. Mk 3,31.35, Jan 2,12) a nic neříkají o případné přítomnosti ve večeřadle v okamžiku ustanovení Eucharistie.“ Ale funkce, kterou plní v Káně, je zřejmá svým způsobem na celé Kristově cestě. Zjevení, které při křtu v Jordánu učinil sám Otec a které nachází odezvu u Jana Křtitele, nacházíme v Káně v Jejích ústech, a stává se tak velkým mateřským napomenutím,

se kterým se obrací k Církvi všech dob: „Učinite všechno, co vám řekne.“

Papež nám také pomáhá objevovat smysl této modlitby ve spojení s Pannou Marií: „Jeho strukturu tvoří prosící a rozjímavé představování, které usiluje o to, utvářet křesťany podle Srdce Ježíše Krista.“

Účast Panny Marie pak charakterizuje slovy: „Růžencová Panny pokračuje i tímto způsobem ve svém díle hlásání Krista.“

Připojme se k ní věrně po celý rok. Hledejme, nacházejme a hlásejme Pána Ježíše.

P.L.

Liturgický kalendář

Leden 2003

1. středa	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE
2. čtvrtek	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. pátek	Nejsvětějšího Jména Ježíš
4. sobota	Sobota po oktávu Narození Páně
5. neděle	2. neděle po Narození Páně
6. pondělí	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ
12. neděle	Svátek Křtu Páně konec vánoční doby
13. pondělí	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
17. pátek	Památka sv. Antonína, opata
18. sobota	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
19. neděle	2. neděle v mezidobí
21. úterý	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
24. pátek	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. sobota	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26. neděle	3. neděle v mezidobí
27. pondělí	Sv. Anděly Mericiové, panny
28. úterý	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31. pátek	Památka sv. Jana Boska, kněze

„Hvězda, kterou viděli, se zastavila nad místem, kde bylo to Dítě“

Oznámení

- Další část **promítání videofilmu „Po stopách Ježíše Krista“** bude následovat **v sobotu 4. ledna 2003** po večerních bohoslužbách v 18,15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého.
- **Katecheze dospělých** na téma: „Výklad mše sv.“ bude pokračovat s následným **společenstvím mladých farníků** v sobotu **11. a 25. ledna ve farním sále**.
- **Od 18. do 25. ledna je týden modliteb za jednotu křesťanů.** Po celý týden má být na to pamatováno přímluvách.
- **Tříkrálová sbírka** se uskuteční ve dnech **3.-6.ledna 2003**. Hlavním smyslem sbírky je pomoc potřebným lidem. Naše farnost se k této sbírce připojila minulý rok, kdy naši koledníci vybrali 36.873 Kč. Aby tato sbírka byla i letos úspěšná, hledáme v naší farnosti

ochotné koledníky od 12 do 45 let, kteří se mohou přihlásit u vedoucích skupinek Václava Drába nebo Vítko Bobysuda, případně u P. Lohela, který zprostředkuje kontakt.

Tříkrálová sbírka se uskuteční i v kostele sv. Jana Nepomuckého a Nejsvětější Trojice v neděli 5. ledna 2003 po mši svaté místo mešní sbírky.

Předem děkujeme za Vaši štědrost a spolupráci, abychom mohli pomoci těm, kteří to potřebují.

V.P.

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 - pokračování - pod číslem 5

5 je ve Starém Zákoně knih Mojžíšových (*kniha původu, východu, levitská, čísel a opakování zákona*).

5 je hlavních důkazů existence Boží:

*svět viditelný
řád kosmu
svědomí
víra všech národů (i pohanů)
zjevení*

5 ran Pána Ježíše:

*pravá ruka
levá ruka
pravá noha
levá noha
bok*

5 je účinků svatého přijímání:

*rozmnožuje milost posvěcující,
zeslabuje špatné sklony,
dává chuť a sílu k dobru,
očisťuje od všedních hříchů a chrání před hříchy smrtelnými,
je zárukou věčného života a slavného vzkříšení našeho těla.*

5 věcí máme vědět:

*apoštolské vyznání víry (věřím v Boha),
modlitba Páně s pozdravením andělským (Zdrávas Maria),
desatero Božích a patero církevních přikázání,
sedm svatých svátostí,
hlavní pravidla křesťanské spravedlnosti.*

5 je přikázání církevních:

*O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté a zachovat pracovní klid
Vyzpovídat se ze svých hříchů aspoň jednou za rok.
Přijmout svátost oltářní aspoň ve velikonoční době.
Zdržovat se od požívání masa a zachovávat půst újmy ve stanovené dny.
Přispívat církvi na její potřeby.*

5 podmínek hodného přijetí svátosti pokání:

*zpytování svědomí
lítost,
opravdové předsevzetí,
zpověď (vyznání hříchů),
dostiučinění.*

Naši světci

SV. ANTONÍN POUSTEVNÍK (OPAT) 17. LEDNA

Svatý Antonín Poustevník, nazývaný také Opat, pocházel z bohaté křesťanské rodiny. Narodil se kolem roku 251/252 v severoafrickém Kome v Egyptě. Když mu bylo 20 let zemřeli mu oba rodiče. Antonín převzal starost o rodinný majetek a o mladší sestru.

To však netrvalo dlouho. Když jednou Antonín při návštěvě bohoslužeb slyšel slova evangelia: „Chceš-li být dokonalý, prodej všechno co máš, a rozdej chudým...“ (Mt 19,21), rozhodl se přijmout tuto Ježíšovu výzvu. Část majetku dal zbožným ženám s požadavkem, aby se postarali o jeho sestru, a všechno ostatní rozdál. On sám začal vést přísný poustevnický život v modlitbě, sebezapírání a ve fyzické práci. Nejprve žil v blízkosti rodného města. Později jej touha po větší samotě přivedla do pustých vrchů mezi řekou Nilem a Rudým mořem.

Antonínovi současníci, zvláště jednoduší lidé, neznali takové pohodlí, jaké se považuje za samozřejmé v naší době. Žili jednoduše a tvrdě. Jak musel žít poustevník Antonín, když jeho způsob života vyvolával všeobecný obdiv a úctu? Kromě dobrovolného hladu, žízně a kamenného lůžka Antonín s obdivuhodnou spokojeností snášel i tvrdé pouštní podnebí a v takových podmínkách pracoval, modlil se a uvažoval nad slovy, která četl v Písmu sv. To však nestačilo. Dlouhé roky ho trápili těžká pokušení. Životopisci připomínají, že se mu ďábel zjevoval v různých zvířecích i lidských podobách. Někdy po pokoušel lákavými svody, jindy ho zas tak týral, že Antonín nejednou zůstal celý zraněný.

Je jisté, že mnohé mimořádné události uváděné ve starých Antonínových životopisech mají v sobě velmi mnoho fantazie a patří spíše mezi legendy. No i ony pomáhají lépe si uvědomit historickou skutečnost, že svatý Antonín Poustevník si zvolil velmi těžkou cestu následování Krista, od níž které jej neodradily žádné svody ani hrozby, ani vysilující utrpení.

Antonín hledal samotu s Bohem, ale ne vždy se mu ji podařilo udržet. Jeho obdivuhodný způsob života nezůstal v utajení. Vyhledávali ho zvědavci i lidé, kteří prosili o radu a pomoc. Přicházeli k němu nejen prostí lidé, ale i mniši, kněží a biskupové, písemně se na něj obracel i císař Konstantin Veliký a jeho synové. Protože měl také pověst divotvůrce, přicházeli k němu mnozí nemocní, aby s jeho pomocí dosáhli uzdravení. Mnozí z návštěvníků se rozhodli zůstat v jeho blízkosti a následovat jeho způsob života. Pro se Antonín někdy označuje za zakladatele mnišského života. On sám však neorganizoval žádné mnišské komunity, to činil až jeho mladší současník Pachomius.

Přes velkou touhu po samotě Antonín nepohrdal lidskou společností. Když byl vážný důvod, byl ochoten opustit svou poustevnu a jít na pomoc tě, kteří ho potřebovali. Tak při pronásledování za císaře Maximina Dazu (kolem roku 310) se vydal na dalekou cestu do Alexandrie, aby tam posiloval pronásledované a uvězněné křesťany. Ke konci svého dlouho života opustil ještě jednou samotu, a to na prosbu alexandrijského biskupa sv. Atanáše. Ten požádal Antonína, aby mu pomohl bránit pravou víru proti bludu arianizmu. Pro více než

stoletého Antonína to už byla velmi namáhavá cesta, ale šel. Když se vrátil, cítil, že brzy zemře. Upozornil na blížící se smrt své učedníky a přikázal jim, aby ho pochovali tak, že by nikdo nevěděl o místě jeho hrobu.

Antonín zemřel ve vysokém věku asi 105 let. Životopisy uvádějí jako datum jeho smrti 17. leden 356. Jeho hrob zůstal dlouho neznámý. Podařilo se ho objevit až za císaře Justiniána I. roku 561. Tehdy přenesli jeho tělesné ostatky do Alexandrie. Avšak ne na dlouho. Když mohamedáni dobyli Egypt, ostatky svatého Antonína převezli (roku 635) do Cařihradu. Odtud se kolem roku 1000 velká část ostatků dostala do Francie, kde je od roku 1491 uložena v kostele Sv. Julien v Arles.

Sv. Antonín Poustevník měl překvapivý vliv na svou generaci i na další období. Vlivem jeho příkladu tisíce křesťanů opustily domovy a zvolily si přísný poustevnický život. Dokonce i na Západě se utvářela poustevnická společenství podle jeho vzoru (Řím, Milán, Trevír...) Sv. Antonín sám nezaložil žádnou mnišskou instituci a pro své učedníky nenapsal žádná pravidla. On sám byl jejich živým pravidlem, podle něhož se snažili utvářet svůj život. To, co se později označovalo za pravidla sv. Antonína, byl pouze souhrn rad a pokynů, přejatých většinou ze životopisu sv. Antonína, který napsal kolem roku 370 svatý Atanáš. Po přenesení světcových ostatků do Francie se velmi rozšířila jeho úcta i v této zemi. Vznikla tu rytířská řeho sv. Antonína a některá bratrstva pečující o nemocné.

Antonín je zobrazován jako stařec s holí a s knihou, někdy nese jako berlu „Antonínův kříž“. Často je také zobrazován s vepřem. Původ tohoto zobrazení se vysvětluje v antoniánském ustanovení, které spočívalo v privilegii pro některé francouzské nemocnice chovat prasata tam, kde to jiní obyvatelé nesměli. Odtud někteří odvozují zvyk zobrazovat sv. Antonína Poustevníka s prasetem. S tím souvisí i uctívání tohoto světce jako ochránce domácích zvířat. Jiní zase vysvětlují zobrazování sv. Antonína s vepřem tak, že je to narážka na jeho pokušení, při němž se mu ďábel zjevoval v podobě zvířat. Existuje i legenda, podle níž přemožený ďábel musel za trest doprovázet svatého poustevníka v podobě vepře.

I když tu jde většinou o lidové a legendární představy, přece i ty pomáhají – zvláště obyčejným lidem - pochopit velkou duchovní sílu, kterou velký svatý poustevník Antonín převyšoval vše, co bylo zvířecí a ďábelské.

Dvě moudrosti Opata Antonína:

„Viděl jsem všechny léčky zlého nepřítele rozšířené na zemi. Tak jsem zasténal a řekl jsem: Kdo by jim mohl uniknout? A slyšel jsem jeden hlas, který mi říkal: pokora.“

„Od lidí k nám přichází život nebo smrt. Prospějeme-li nějakému bratru, prospějeme Bohu. Když dáme nějakému bratrovi zlobu, tak hřešíme proti Kristu.“

*Použitá literatura: R. Ondruš S.J.: Blízki Bohu i ľudom, Bratislava 1991.
Schauber- Schindler: Rok se svatými, Kostelní Vydří 1994.
Schott-Messbuch 1, Verlag Herder, Freiburg- Basel - Wien.*

P.L.

Informace o činnosti naší Společnosti přátel košířských kostelů v uplynulém roce 2002

Při zpracování této informace použil autor soubor Zápisů ze schůzí výboru Společnosti, vlastní nedokonalé paměti a některých dalších zdrojů. Zvolený výbor Společnosti se schází zpravidla každý druhý pátek v měsíci po večerní mši sv u Nejsvětější Trojice. Složení výboru je obecně

známo od minulé Valné hromady, na níž byl zvolen. Kromě výboru pracuje též ekonomická rada Společnosti ve složení P. Lohelius - předseda , dále Mgr Hojek a Ing Fridrich - členové. Oba zmíněné orgány pomáhají P. Loheliově v jeho nesnadné práci při řízení farnosti.

Výbor Společnosti se na začátku roku 2002 zabýval shromažďováním dokumentace, která by umožnila pátrat po osudu zvonů, zabavených ve 2 světové válce v kostele Nejsv. Trojice. Po delším úsilí byla tato snaha korunována úspěchem alespoň v tom smyslu, že bylo možno podat na příslušné místo žádost o jejich navrácení. Samotné zvony se sice vypátrat nepodařilo, zdá se však, že z Německa získáme významnou finanční pomoc, s níž bude možno pořídit zvony nové. Náš farní kostel Nejsvětější Trojice si je zaslouží.

Dalším předmětem našeho snažení bylo dokončení generální opravy naší pěkné kapličky Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce. Práce restaurátorů v průběhu roku pokračovaly, zejména výzdoba hlavního a postranních oltářů byla provedena velice zdařile. Rovněž kazatelna, zábradlí kůru a nové vymalování celého vnitřního prostoru se neobyčejně zdařilo. Před tím však musela být provedena důkladná izolace stěn proti vzlínání vlhkosti ze země. Ze všeho nejdříve byla však opravena střecha, kde na nový krov jsou položeny pálené tašky v původním barevném odstínu. Okolo kapličky byl obnoven chodník v provedení kamenné dlažby. Abychom nad naším skromným dílem příliš nezpychli, připustil náš Pán, že již dvakrát se pokusili vandalové, po všem pěkném a čistém čmárající, zvěčnit se na jejich stěnách. Tyto ošklivé "výtvory" se však podařilo v obou případech v krátké době odstranit.

Předmětem obzvláštního zájmu výboru i ostatních našich farníků byla průběžná snaha o vytvoření a instalaci nové sochy Panny Marie pro kostel sv. Jana. Péčí zejména správce naší farnosti se dílo po překonání řady potíží podařilo dovést až do zdárného konce a krásná nová socha Matky Boží s Ježíškem na nás shlíží z vyvýšeného místa kostela. Tento počín se setkal s velice příznivým ohlasem nejen u členů naší farní rodiny, ale i u řady jiných, náhodných nebo jen občasných návštěvníků tohoto našeho kostela.

Pozornosti farníků nemohou ujít dvě nové kovové vývěsní skříňky, které pro nás vyrobila a instalovala košířská firma pana Soukupa. Podle našeho záměru bude tato firma pověřena rekonstrukcí zkorodovaného kovového oplocení pozemku v Nepomucké ulici a též v prostoru za misijním křížem.

Asi od druhé poloviny roku 2002 provádí firma Wagner kompletní rekonstrukci elektrorozvodů u sv. Jana, vč. osvětlení všech chrámových prostorů. Péčí dobrovolníka byl skvěle obnoven nátěr všech vstupních dveří, počítáme též s obnovením nátěru lavic.

Jedním z našich záměrů je uspořádání přednášky známého a populárního astronoma RNDr. Jiřího Grygara na téma "Velký třesk a bible". Termín přednášky bude stanoven po dohodě s Dr. Grygarem, pravděpodobně na některou sobotu v únoru či březnu 2003 a bude včas sdělen.

Autor závěrem podotýká, že zde předkládá celkový průřez činností Výboru naší Společnosti přátel košířských kostelů - Farní rady v roce 2002. Podrobnější popis je možno sledovat ve dvanácti číslech vydávaného Košířského farního listu, který jednak je k dispozici v obou našich kostelích vždy na začátku měsíce, jednak v knižní vazbě jako součást naší farní knihovny.

Dš

Čtyřicáté páté narozeniny našeho duchovního Otce

P. Lohelius Zdeněk Klindera Th.D., OPraem. začal vykonávat kněžskou službu v košířské farnosti na svátek Zjevení Páně 6. ledna 1995.

Léta této jeho služby se jeví v retrospektivě jako léta pro farnost opravdu „tučná“.

Pod vedením Otce Lohelia a s pomocí jeho farníků se podařilo uskutečnit celou řadu náročných plánů. Kostel sv. Jana Nepomuckého se v r. 1998 rozezvučel novými zvony, zprvu obětavě ručně, nyní elektricky ovládanými, byla dokončena vnější i vnitřní restaurace kaple Nanebevzetí Panny Marie a v kapli byly obnoveny pravidelné bohoslužby, byla instalována nová socha Panny Marie spolu s dořešením liturgického prostoru kostela sv. Jana Nepomuckého. Pravidelný úklid okolí kostela s aktivní účastí Otce Lohelia patří k tradičním jarním a podzimním akcím.

Nejdůležitější činností Otce Lohelia je však péče o spásu duší svěřeného stáda, kterou kladl vždy na první místo a o kterou neúnavně

usiluje. Stojí se svými farníky ve všech životních situacích, křtí děti i dospělé, připravuje s pomocí sestry katechetky děti k prvním sv. přijímání a biřmovance

k přijetí svátosti biřmování, oddává snoubence, pečuje o staré a nemocné, které posiluje svátostmi i vlídnými a laskavými slovy útěchy a řadu svých farníků

doprovodil i na cestě

poslední. Primiční mše svatá P. Jana Dlouhého, kterého při ní oblékal do kněžského roucha, byla pro něj i všechny farníky velkým darem a milostí.

Život farnosti probouzí a oživuje Otec Lohelius řadou dalších aktivit. Začal např. vydávat farní list, který sám ilustroval, věnuje se mládeži i starším farníkům organizováním jejich pravidelných setkávání, pořádá katechetické přednášky pro dospělé farníky, řídí činnost farní rady a mohli

bychom pokračovat ve výčtu celé řady drobnějších i větších konání ve prospěch farnosti.

Společné putování po mariánských poutních místech po celé naší vlasti a návštěvy pražských klášterů spojují duchovní i společenský život celé farnosti.

Při vší této obětavé, náročné a vyčerpávající práci P. Lohelius dokončil doktorské studium na katolické teologické fakultě Univ

ersity Karlovy a v r. 1999 byl promován doktorem teologie (Th.D.). Na této fakultě také několik let přednášel a podílel se na výchově budoucích kněží.

Tak bohatá a výrazná osobnost, kterou P. Lohelius bezesporu je, se nutně musí projevat i v určitých oddechových, relaxačních činnostech. A těmi je u našeho oslavence sport (cyklistika, fotbal, turistika), který zase provozuje většinou

spolu s mladými košířskými farníky. Velkou jeho láskou je pak hudba, jejíž základy spolu s talentem získal již v rodinném prostředí. Ne všichni farníci vědí, že náš P. Lohelius je členem kapely Distance, souboru, který koncertuje veřejně a jehož nahrávky jsou k dispozici na CD.

Chtěli bychom našemu panu faráři doktorovi Loheliovvi k jeho pětačtyřicetinám popřát hodně zdraví, síly a pomoci Ducha svatého v jeho kněžské službě a nám, jeho farníkům, aby nás ještě dlouho vedl na cestě spásy.

AD MULTOS ANNOS !

Vděční košířští farníci

Pane Ježíši, děkujeme ti ,že máme mezi sebou kněze, tvého služebníka a správce Božích tajemství. Prosíme tě, dej mu věrnost a vytrvalost v tak svaté službě a nám živou víru, že jsi ho poslal ty. Učinil jsi jej naším duchovním vůdcem: dej mu ducha moudrosti a rady, dej mu upřímnost otcovské lásky a nám dar úcty a oddanosti, ať pozorně nasloucháme jeho slovům. Vybral jsi ho z nás a pro nás, člověka, který se musí potýkat se slabostmi našimi i svými. Dej nám i jemu trpělivost a vzájemné pochopení. Dej mu zdraví pro jeho těžkou službu. Ať je naším dobrým pastýřem a přivede nás do nebe.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

Únor

Na Hromnice

Nový řád liturgického roku výrazně zkrátil okruh vánočních svátků, neboť nyní končí už svátkem Křtu Páně, v neděli po 6. lednu. Vánoční svátky však působí dál přes tuto hranici. Je to vidět třeba o druhé neděli v roce: v tříletém cyklu perikop začíná sice už v prvním i ve druhém čtení souvislá četba obyčejných nedělí, v evangeliu se však pokaždé zvěstuje nějaká událost zjevení z počátku Janova evangelia (cyklus A: Kázání Jana Křtitele: "To je ten, který křtí Duchem svatým", Jan 1,29-34; cyklus B: Ondřej: "Nalezli jsme Mesiáše", Jan 1, 35-42; cyklus C: svatba v Káni: "Tak zjevil svou slávu", Jan 2,1-12).

Za vánočním okruhem existují ještě dva svátky, které k němu mají blízko a podle dřívějších pojmenování "Očištění Panny Marie (Hromnice)" a "Zvěstování Panně Marii" se většinou chápaly jako svátky mariánské, ač jsou to v jádře svátky Páně. Proto se dnes také jmenují "Uvedení Páně do chrámu" (2. února) a "Zvěstování Páně" (25. března). Druhý únor je čtyřicátý den po Vánocích. Podle starozákonních kultických předpisů se žena po porodu chlapce čtyřicet dní pokládala za nečistou (Lv 12,1-8). Proto přinesli Ježíše do chrámu a předložili náležitou oběť za Mariino očištění i výkupné za chlapce (každý prvorozený patřil Hospodinu a musel být obětí vykoupen: srv. Ex 13,2.12: Nu 18,16).

V liturgickém slavení se aktualizuje (podivuhodně zpřítomňuje) událost, během níž je přinášen do Božího domu ten, který je tam nejvíce doma. Když stařec Simeon bere do náruče Spasitele, pravdivě může vyznat: "mé oči viděli tvou spásu" (Lk 2,30). Očima víry vidí: "Světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael." (Lk 2,31-32)

Bůh ve své přítomnosti není omezen žádným prostorem. Proniká vším a je všude. Proto není ve své všudypřítomnosti odkázán jenom do chrámových prostor nebo jiných posvátných míst. Apoštol Pavel má pravdu, když připomíná Athéňanům: "Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme". Je-li Pán Ježíš Bohem, pak o NĚm platí výše uvedená tvrzení. On však je zároveň také člověkem. Je tedy Bohočlověkem. Jeho lidství však nenacházíme podstatně přítomné všude, ale bylo zde ve stavu Kristovy pozemské existence, definitivně zůstává v nebeské slávě a zde na zemi se zpřítomňuje v Eucharistii. Tam je sice smyslovému zraku skryto, ale ve skutečnosti opravdu přítomno Jeho božství i lidství. To však vidí jen Boží děti očima víry. Jen světlem víry je možné vnímat a uctívat Toho, který o sobě říká: "Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě." (Jan 12,46)

Proto nám bude nesmírně záležet na tom, abychom Pána Ježíše přítomného v Eucharistii uctívali a oslavovali pokud možno co nejvroucněji a věrně podle pokynů, které nám ukládá Matka Církev. Naše úsilí o

svědomitou bohoslužbu se má uplatnit v celém rozsahu eucharistického slavení.

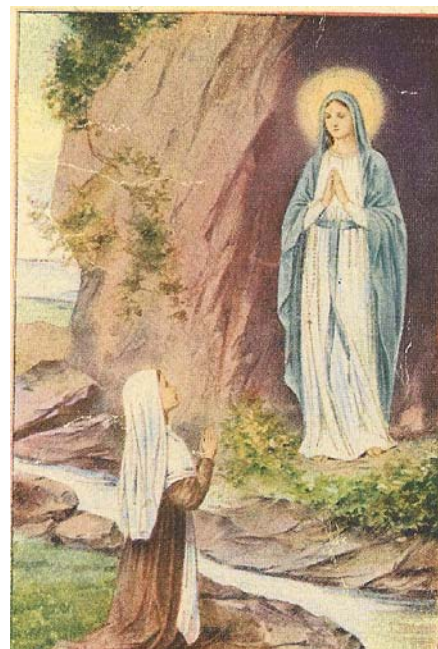
V březnu 2002 vyšlo ve Vatikánu třetí vydání Římského misálu, který je závazný pro překlady do národních jazyků. Nové vydání Římského misálu přináší změny a úpravy, které máme vložit do našeho farního liturgického života.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Únor 2003

1. sobota	1. sobota v měsíci
2. neděle	Svátek Uvedení Páně do chrámu
5. středa	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. čtvrtek	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
9. neděle	5. neděle v mezidobí
10. pondělí	Památka sv. Scholastiky, panny
11. úterý	Panny Marie Lurdské
16. neděle	6. neděle v mezidobí
22. sobota	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23. neděle	7. neděle v mezidobí

Oznámení

- **V sobotu 1. února v 18,15 hod.** bude ve farním sále u sv. Jana Nep. pokračovat promítání videofilmu „Po stopách Pána Ježíše“.
- **Katecheze dospělých a společenství mladých farníků bude v sobotu 8. a 21. února** ve farním sále u sv. Jana Nep. po skončení večerní mše sv.
- **Přednáška RNDr. Jiřího Grygara na téma: „Bible a velký třesk“** se uskuteční v sobotu **1. března v 18,15 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého

Změny

I. Změny v kalendáři

- 1) nezávazná památka sv. Jany Františky de Chantal se překládá z 12. prosince na 12. srpna.
- 2) nové nezávazné památky:
 3. ledna - Nejsvětějšího Jména Ježíš
 8. února - Sv. Josefíny Bakhity, panny
 13. května - Panny Marie Fatimské
 21. května - Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů, mučedníků
 22. května - Sv. Rity z Cascie, řeholnice
 9. července - Sv. Augustina Zhao Ronga, kněze, a druhů, mučedníků
 20. července - Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
 24. července - Sv. Charbela Makhlufa, kněze
 12. září - Jména Panny Marie
 25. listopadu - Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice

II. Změny v liturgických textech

týkají se především celebranta a jsou určeny pro přípravu liturgie (zájemcům poslouží podrobný přehled v Liturgickém kalendáři 2002-2003, str. 193-195)

III. Změny v liturgických předpisech a obřadech

• Mešní řád

Nový misál upřesňuje terminologii a uvádí ji v soulad s ostatními liturgickými knihami. Některé termíny, které mají obecný význam, byly nahrazeny výrazy, které jasněji vyjadřují posvátný charakter liturgie: např. namísto "předsedat shromáždění" se říká "slavit eucharistii", místo "ve společenství věřících" se užívá "ve Svaté Církvi", místo "shromáždění" se říká "věřící lid".

Upřesněna jsou ustanovení, která určují postoje věřících: věřící mají stát od výzvy "Modleme se, aby Bůh přijal oběť své církve". Ti, kdo nemohou klečet při proměňování, mají udělat hlubokou úklonu společně s knězem po pozdvihování. Kde je to zvykem, je chvályhodné zachovat klečení věřících po skončení aklamace "Sanctus" až do konce eucharistické modlitby.

Na začátku mše sv. kněz, jáhen i všichni přísluhující pozdraví oltář hlubokou úklonou, kněz a jáhen jej pak políbí. Používá-li se kadidlo, okuřuje se kříž a oltář. Vstupní obřady vede kněz od sedadla.

Pozdravení pokoje dává kněz jáhnovi a přísluhujícím, z rozumných důvodů i několika věřícím, přičemž zůstává stále v presbytáři. Věřící si mají pozdravení pokoje vyměnit pouze s nejbližší stojícími.

ři slovech "Hle, Beránek Boží" drží kněz tělo Páně nad patenou (obětní miskou) nebo nad kalichem s krví Páně.

Podávání sv. přijímání pod obojí způsobou bylo zúženo na dvě možnosti: napitím z kalicha a namáčením. Další dva způsoby (lžičkou a trubičkou) se už neuvádějí.

Na závěr mše sv. kněz a jáhen políbí oltář a spolu s ostatními přísluhujícími ho pozdraví hlubokou úklonou.

Pokud je svatostánek v presbytáři, pokleká se před ním pouze na začátku (při příchodu) a na konci mše (při odchodu), nikoliv během mše. Jinak poklekají všichni, kdo před Nejsvětější svátostí přecházejí, pokud nejdou v procesí. Rovněž tak nepoklekají přísluhující, kteří nesou procesní kříž a svíce.

Ostatní instrukce pro okuřování a obřady Svatého týdne se týkají především kněze a přísluhujících, proto je vhodnější je probrat na ministranské schůzce.

***"Chvalte Hospodinovi služebníci,
chvalte jméno Hospodina!
Jméno Hospodinovo buď požehnáno
nyní i navěky."***

Žalm 113,1-2.

P.L.

*Použitá literatura: Liturgický kalendář 2002-2003
K. Richter: Liturgie a život, Vyšehrad 1996.*

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 - pokračování - pod číslem 6

V šesti dnech stvořil (tj. z ničeho učinil) Bůh svět.

6 základních pravd:

1. je jeden Bůh,
2. Bůh je spravedlivý soudce, který dobré odměňuje a zlé trestá,
3. jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svatý,
4. druhá božská osoba se stala člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupila a na věky spasila,
5. lidská duše je nesmrtelná,
6. milosti Boží je ke spáse nevyhnutelně třeba

6 je hříchů proti Duchu svatému:

1. úmyslně na milosrdenství Boží hřešit,
2. nad milosrdenstvím Božím zoufat,
3. poznanou křesťanskou pravdu popírat
4. milost Boží bližnímu nepřát a závidět
5. k spasitelnému napomínání mít zatvrzelé srdce
6. v nekajícím životě úmyslně zůstat až do konce

6 ctností nám přikázal v evangeliu Pán Ježíš

1. hledat nejdříve Boží království a jeho spravedlnost
2. zapřít sebe,
3. nést svůj kříž,
4. následovat Krista
5. být tichý a pokorný,
6. milovat nepřátele, dobře činit těm, kteří nás nenávidí, modlit se za ty, kdo činí protivenství a pomlouvají nás.

Naši světci

SV. SCHOLASTIKA, PANNA

10. ÚNORA
(480? – 547)

Svatá Scholastika byla rodná sestra sv. Benedikta z Nursie (Norcia) ve střední Itálii. Narodila se kolem roku 480. Už od dětství se zcela zasvětila Bohu. Některé pozdější životopisy uvádějí, že založila a vedla ženské kláštery podobně jako její bratr Benedikt mužské. Ale o tom se nezachovaly žádné spolehlivé zprávy.

Jisté je, že v posledních letech svého života žila Scholastika jako mniška v blízkosti velkého kláštera Montecassino, kde působil její bratr. Jednou za rok jej navštěvovala. Setkávali se v malém domku, který byl u vchodu do montecassinského opatství. Benedikta při tomto setkání vždy doprovázel jeden z bratří mnichů. Protože se oba dva sourozenci ve svém životě starali

**Scholastika. Podle malby
v beuronském klášterním
kostele**

především o duchovní věci, i své rozhovory vedli v tomto duchu.

Poslední Scholastičino setkání s Benediktem se uskutečnilo krátce před její smrtí. Podrobněji o něm vypráví sv. Řehoř Veliký (604) v životopise sv. Benedikta.

Benediktova sestra už cítila, že se blíží konec jejího života a že se na tomto světě s bratrem už nesetkají. Proto prodlužovala návštěvu, až nastal večer. Benedikt chtěl odejít, aby byl před nocí v klášteře, jak to ukládala řeholní pravidla. Ale sestra ho prosila, aby ještě zůstal. Když nechtěl, Scholastika úpěnlivou modlitbou prosila o Boží zásah. Tu se nečekaně přihnala silná bouřka, takže Benedikt se nemohl vrátit do kláštera. Vyčítal sestře, co provedla. Odpověděla mu, že jen prosila Boha o pomoc, kterou její bratr odmítal. A Bůh ji vyslyšel. Tehdy Benedikt ustoupil a dva svatí sourozenci pokračovali v duchovním rozhovoru celou noc. Ráno se rozešli.

Po třech dnech měl Benedikt vidění, v němž viděl duši své sestry v podobě holubice vystupovat do nebe. S radostí to oznámil svým bratřím mnichům a modlitbou a zpěvy děkoval Bohu za prokázanou milost. Potom řekl mnichům, aby přinesli mrtvé tělo jeho sestry a uložili ho v hrobě, který měl připravený pro sebe.

Tak se i stalo. Když později zemřel Benedikt, mniši ho pochovali vedle sestry. Nad jejich hroby je hlavní oltář montecassinské baziliky.

Měl jsem tu úžasnou příležitost slavit tam vloni v létě mši sv. Posvátné místo bylo během druhé světové války téměř zničeno. Nyní září v plné kráse a přitahuje poutníky z celého světa především jako místo modlitby a rozjímání o věčném životě podle příkladu sourozenců Benedikta a Scholastiky. Klášter je živý. Je možné se v kostele připojit k chórové modlitbě benediktinských mnichů, což mi bylo také dopřáno.

Svatá Scholastika se uctívá jako patronka benediktinských řeholních sester, jako orodovnice za užitečný déšť a jako ochránkyně před bleskem, což je jistě zvláště dnes aktuální.

P.L.

Použitá literatura:

R. Ondruš: Blízki Bohu i ľud'om, Spolok svätého Vojtecha, Trnava, Tatran, Bratislava 1991.

P. Václav Chlumský, budovatel kostela svatého Jana Nepomuckého

Historii výstavby našeho kostela sv. Jana Nepomuckého, tak jak ji shrnul p. Josef Krušina jsme loni uveřejnili k 60-tiletému jubileu posvěcení kostela. Doplníme ji dnes vzpomínkou na hlavního iniciátora této stavby košířského faráře P. Václava Chlumského, podle téhož pramene:

Za nedlouho na to, 23. května 1948, byl hostem zdejšího chrámu Páně jeho hlavní budovatel P. Václav Chlumský – bohužel již jen jeho tělesná schránka. Zlá choroba hlodala jeho zdraví, které 20. května podlehl. Při cestě na hřbitov na Kotlářce zastavil se pohřební průvod v kostele, kde předseda spolku profesor Novák se se zesnulým rozloučil a poděkoval za veliké dílo, které zde zanechal. Cestou na místo posledního odpočinku doprovázeli svého zaslužilého místopředsedu všichni členové spolku a na hřbitově samém při vstupu do kostela i z kostela jej vynesli členové výboru.

Vzhledem k jeho zásluhám, nelze pominout jeho osobu několika řádky a bude vhodné, aby byla v dějinách výstavby věnována P. Chlumskému vzpomínka širší.

Pocházel ze selské rodiny z Posázaví, z které si přinesl pracovitost a praktičnost. Jako novosvěcenec byl poslán do Falknova (Sokolova), kde byl tehdy děkanem potomní biskup litoměřický Gross, muž velkého rozhledu a svatého života. Zde se český „Wenzel“ otloukal, ale tam byly položeny základy k jeho kněžskému charakteru. Biskup Gross chtěl jej mít svým sekretářem, ale Bůh určil jinak. Stal se kaplanem na pražské periferii Žižkově, což rozhodlo

o jeho kněžském zaměření na celý život. Stal se apoštolem periferie na opačném konci Prahy, v Košířích.

V mužných létech stal se organisátorem svazu katolické mládeže v Čechách, kde vyoral hlubokou brázdou v hnutí mladé generace v poválečných létech a zachránil tak mnoho mladých duší pro Krista. Po kratším působení v Hostomicích pod Brdy přišel na košířskou faru do zanedbaného hřbitovního kostelíka, farnosti 6 km dlouhé. Brzy seskupil kolem sebe řadu mladých zdatných spolupracovníků, se kterými podniknul veliký úkol – vybudovat nový chrám Páně.

Svými osobními vlastnostmi dovedl odstraňovat překážky, získávat přízeň a podporu pro dobrou věc. Od počátku zahájení stavební akce byl si vědom a s ním i jeho spolupracovníci pravdivosti slov „Hospodin-li domu nebuduje, nadarmo pracují, kdož staví“ (žalm 116). Společnému dílu Bůh žehnal. Stavba byla prováděna v okupaci, v době, kdy veškeré dění bylo zaměřeno k vítězství velkoněmecké říše, kdy překročení příkazů se trestalo smrtí !!

Tyto poměry nutno mít na paměti, aby byla zhodnocena veliká práce P. Chlumského, který přes nepochopení v samém výboru spolku vynutil si respekt i rozhodnutí členů, aby se stavbou bylo započato. Byl ústřední postavou, zajistil za výhodné ceny stavební materiál, cihly, vápno, cement, kámen, dřevo, nakupoval v drobném hřebíky, minium, šrouby, ale i obálky pro sběrovou akci, prostě vše, o čem správně předvídal, že vzhledem k válečné situaci, zmizí z trhu. Ale i štěstí mu přálo, jak je vidno z následující episodky. Bylo potřeba dovézt dřevo z pily na staveniště a nebyl benzin. Do bytu pana faráře přijde majitel kolotoče hostujícího v sousedství pod Černým vrchem, daruje potřebnou vzácnou tekutinu a dřevo bylo zavčas na místě.

Takový byl budovatel chrámu svatého Jana Nepomuckého v Košířích, jak jej vidíme na obraze pamětní desky v předsíni chrámu.

Hodně si toho pan farář Chlumský odnášel na věčnost. Patnáct let se obětavě staral nejen o svůj farní, ale zvláště o nový chrám Páně !

M.P.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„K oboustrannému sjednocení přispěje pohrdání časnými věcmi, v kterých se sebeláska, úhlavní nepřítel jednoty a všeobecného dobra, dopouští omylů.“

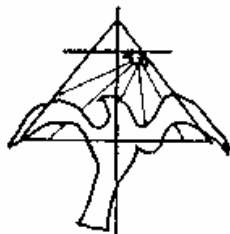
Všechny dosavadní války ve světě rozpoutalo „mé“ a „tvé“, jejich střetnutí končí soudem nebo válkou; kde zazní toto znamení polnice, tam je veta po jednotě.

Pokud převažuje jedna miska váhy druhou, nelze doufat v rovnováhu, jsou-li však obě prázdné, hned jsou v rovnováze. Tak dochází snadno k jednotě tam, kde neexistuje žádná touha po majetku.

Neustanou ani veřejné ani soukromé válečné požáry dřívě, pokud se jim nevezme palivové dřevo, tj. touha po časných věcech; tyto totiž dodávají potravu plamenům.

Když se narodil Kristus, stalo se jeho rodiště místem pokoje (viz Žl 75,3). Poněvadž byl položen do jeslí jako chudý, nezatožil po ničem ze světského bohatství. Jakmile se Herodes doslechl o jeho královském titulu, skončil mír válkou a vraždami tolika neviňátek.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

Březen

Muž spravedlivý

Josef - muž Marie a před zákonem otec Ježíše Krista je v Písmu a liturgii spojován s příchodem Božího Syna na svět, tedy s událostmi kolem Kristova narození a dětství. Tam jsou časově zařazeny zprávy evangelistů (Mt 1,2: Lk 3,24), z nichž vysvítá jeho původ z rodu Davidova, poněvadž Pán Ježíš jako Mesiáš měl z tohoto rodu pocházet. Nebylo třeba zvláště připomínat, že i Maria pochází z tohoto rodu, neboť práva některého rodu se přenášela na potomka ze strany otce. K tomu pak stačilo, aby jím byl Josef, aspoň před veřejností, a nebylo nutné, aby lid, který ho pokládal za skutečného otce (Lk 3,23: 4,22, Mt 13,55, Jan 1,45: 6,42) znal tajemství nadpřirozeného Kristova početí. To zůstalo ze začátku utajeno i Josefovi a teprve po andělském poučení se ujal úkolu Ježíšova pěstouna a ochránce Marie. Z jeho jednání v době, kdy se dozvěděl o těhotenství Marie a neznal ještě jeho pravou příčinu (Mt 1,18...) je patrná jeho moudrost a ohleduplnost k Marii, kterou ani tehdy nepřestal ctít (propustný lístek bez udání důvodu).

Evangelista Matouš uvádí důvod tohoto Josefova šlechetného jednání charakteristikou Mariina Snoubence: "Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě" (Mt 1,19) Právě tímto momentem je nám jeho osobnost blízká a výrazně aktuální mimo rámec doby vánoční a můžeme chápat smysl jedné z největších slavností liturgického roku ve svatopostní přípravě. Máme být vyburcováni z duchovní malátnosti. Má se rozvinout naše připodobnění Kristu i v pojetí spravedlnosti, která je často omezena našimi chatrnými představami nebo nekvalitním a deformujícím vlivem okolí.

Jaké je pojetí spravedlnosti v evangeliích? Většinou je chápána v širším smyslu jako plnění Boží vůle v plném záběru mravního a duchovního života. Království Boží, které přichází, je v základě vyplnění Boží vůle: "Nepřišel jsem zrušit zákon a proroky, nýbrž naplnit" (Mt 5,17). Spravedlnost v novém království znamená konání vůle Boží, jak byla známá doposud a jak ji objasní, určí a k dokonalosti přivede jeho Zakladatel. Tato spravedlnost je nejdůležitější: "Hledejte nejprve království Boží a jeho spravedlnost" (6,33: Lk 12,31). "Blahoslavení jsou, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti" (Mt 5,6). To již naznačil předchůdce Jan, který "šel cestou spravedlnosti" (21, 32). Jak na tom záleží vyplnění všeho, co je v plánu Božím, připomněl Pán Ježíš při svém křtu, který přijal, protože jej pokládal za vůli Boží: "Tak se sluší, abychom splnili všechnu spravedlnost" (3,15). Tato spravedlnost je něco jiného než spravedlnost farizeů, která byla jen navenek vymodelovaná, ale bez ducha (5,20). "Varujte se, abyste nečinili svou spravedlnost před lidmi, abyste byli od nich viděni" (6,1). Tento důraz sleduje svatopostní liturgie slova hned na začátku v evangeliu Popeleční středy, kde je právě tímto varovným způsobem připomenut zdravý postoj k základním projevům křesťanské zbožnosti - třem cestám svobodné otevřenosti: skutkům milosrdenství (vztah k druhým), modlitbě (vztah k Bohu) a půstu (vztah k sobě samému). Proto může být určité jednání označeno za dokonalé nebo k dokonalosti vedoucí, je-li řízeno myšlenkou, že se děje před Bohem a pro Boha. Teprve ten, kdo s Otcem naváže skrytý, osobní, srdečný

vztah (kdo má po joelovsku "roztržené srdce", nebo po pavlovsku "obřezané srdce"), je Otcem obdarovatelný (což je vlastní smysl výrazu "odměna" či "odplata").

P. Lohelius

*Použitá literatura: Misál, Kostelní Vydří 2000.
Příruční slovník biblický, nakladatelství Kropáč a Kucharský, Praha 1940.*

Liturgický kalendář

Únor 2003

2. neděle	8. neděle v mezidobí
5. středa	POPELEČNÍ STŘEDA
9. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
16. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
19. středa	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
23. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ
25. úterý	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
30. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

POPELEČNÍ STŘEDA JE DNEM PŘÍSNÉHO PŮSTU

- **V sobotu 1. března je v 18,15 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého přednáška RNDr. Jiřího Grygara CSc. na téma: „**Bible a velký třesk**“.
- **Katecheze dospělých a společenství mladých farníků bude v sobotu 8. a 22. března.**
- Další díl videofilmu „**Po stopách Ježíše Krista**“ bude promítán **v sobotu 15. března.**
- **Farní rekolekce** se koná **v sobotu 29. března od 15,30 hod.** ve farním sále sv. Jana Nep. s následnou svátostí smíření, křížovou cestou a slavením Eucharistie .
- Během celé postní doby se koná **pobožnost křížové cesty** vždy **půl hodiny přede mší sv.** v pátek v kostele Nejsvětější Trojice a v sobotu u sv. Jana Nepomuckého.

VÝSLEDKY TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY 2003

V Praze se v letošní Tříkrálové sbírce podařilo do 206 zapečetěných kasiček vybrat částku **752.281,40 Kč**. Naši košířští koledníci vybrali celkem **30.153,40 Kč** a umístili se tak na osmém místě z 33 hodnocených farností. Za velkou pomoc děkujeme všem devíti koledníkům a všem dárcům upřímně „Zaplat' Bůh“.

V.P.

BISKUPSKÁ PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVA V KOŠÍŘSKÉ FARNOSTI

V neděli 26.1.03 vykonal v naší farnosti pastorační návštěvu světící biskup pražský **P. Václav Malý**. V kostele sv. Jana Nepomuckého celebroul mši sv. spolu s naším farářem P. Lohelem, Th.D. Po mši svatě besedoval ve farním sále s farníky - návštěvníky obou košířských kostelů. Sál byl plně obsazen, z auditoria přicházela řada otázek, na které Otec biskup trpělivě a úsměvně odpovídal.

V přátelské a vstřícné atmosféře se pak diskuse neplánovaně protáhla až do poledního Anděl Páně. Doufáme, že tato pastorační návštěva nezůstane návštěvou poslední a že při těch dalších zbude více času na probrání témat obecných i těch pro košířskou farnost specifických.

Otci biskupovi děkujeme a vyprošujeme mu hodně zdraví, síly a milosti Boží k vykonávání jeho těžké pastorační služby.

Košířští farníci

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 - pokračování - pod číslem 7

7 ramen měl svícen v chrámě ve Starém Zákoně.

7 vět Pána Ježíše na kříži:

1. *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!*
2. *Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji!*
3. *Ženo, hle, tvůj syn! (své matce). Hle, tvá matka! (Janovi).*
4. *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*
5. *Žízním!*
6. *Dokonáno jest!*
7. *Otče, do Tvých rukou odevzdávám svého ducha!*

7 svátostí ustanovil Kristus Pán:

křest, biřmování, nejsvětější svátost oltářní, pokání, svátost nemocných, kněžské svěcení, svátost manželství.

7 je darů Ducha Svatého podle proroka Izaiáše:

1. *dar moudrosti,*
2. *dar rozumu,*
3. *dar rady,*
4. *dar síly,*
5. *dar umění,*
6. *dar zbožnosti,*
7. *dar bázně Boží.*

7 proseb má modlitba Páně:

1. *Posvět' se jméno Tvé.*
2. *Přijď' království Tvé.*
3. *Bud' vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi.*
4. *Chléb náš vezdejší dej nám dnes.*
5. *Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.*
6. *Neuved' nás v pokušení.*
7. *Zbav nás od zlého.*

7 hlavních hříchů:

1. *pýcha,*
2. *lakomství,*
3. *smilstvo,*
4. *závist,*
5. *nestřídmost,*
6. *hněv,*
7. *lenost.*

7 ctností, které jsou opakem sedmi hlavních hříchů:

1. *pokora,*
2. *štedrost,*
3. *čistota,*
4. *přejícnost,*
5. *střídmost,*
6. *mírnost,*
7. *horlivost.*

7 duchovních skutků milosrdenství:

1. *Hřešící napomínat.*
2. *Nevědomé učit.*
3. *Pochybujícím dobře radit.*
4. *Zarmoucené těšit.*
5. *Křivdy trpělivě snášet.*
6. *Ublížujícím ochotně odpouštět.*
7. *Za živé i zesulé se modlit.*

7 skutků tělesného milosrdenství:

1. *Lačné sytit.*
2. *Žíznivé napájet.*
3. *Pocestné do domu přijímat.*
4. *Nahé odívat.*
5. *Nemocné navštěvovat.*
6. *Vězně vysvobozovat.*
7. *Mrtvé pohřbívat.*

Poznáváme naše farníky

Dvě velmi výrazné osobnosti naší farnosti, sestry-dvojčata **MUDr. Elen a MUDr. Magdalena Horákové**, oslavily 19. února 2003 čtyřicáté výročí narození. Obětavou prací pro farnost konají skromně a nenápadně, bez nároků na jakékoliv veřejné uznání či popularitu, jen s velkou láskou a k větší cti a slávě Boží. A že té práce je opravdu hodně dokumentuje jen namátkový výčet jejich aktivit: obě jsou členkami farní rady, kde pomáhají řešit všechny problémy života farnosti, starají se o

květinovou výzdobu zejména kostela Nejsvětější Trojice, pečují o řadu dalších potřeb obou kostelů a kaple P. Marie na Klamovce, za své vzaly charitní sbírky (do nichž velkou měrou přispívají) a to vše při svém velmi náročném profesním životě. S vysokou úrovní jejich odborné lékařské práce se již seznámila „na vlastní kůži“ i řada našich farníků, kteří dosvědčují, že v jejich ordinaci je medicínská péče o nemocné tělo vždy provázena laskavým povzbuzením, soucitem a křesťanskou láskou. Jedním z vrcholů této lásky, kterou mají možnost poznat všichni farníci, děti i dospělí, je svátek sv. Mikuláše. V tento den jejich vpravdě „andělské“ tváře doslova vyzařují lásku a radost, se kterou obdarovávají nejen děti, ale všechny na mikulášské besídce přítomné (dárky pořizují na vlastní náklady).

Velmi si vážíme přítomnosti doktorek Horákových v našem farním společenství, jejich příkladu živé, žité a sdílené křesťanské víry a přejeme jim do dalších let hodně Boží lásky, milosti a pokoje.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Mají-li ti tvé šaty slušet, musí být slušné, odpovídat zvyklostem místa, kde žiješ a přiměřené tvému stavu.“

Kdo si chce dodat vážnosti jen šatem, ukazuje tím dostatečně, že nemá jiné hodnoty. Ty bys měl být ozdobou šatů, ne však aby šaty zdobily tebe. Nezáleží na tom, jaká je skořápka, hlavně když ukrývá perlu. Skořápka neubírá perle na ceně.

Ubozí lidé, kteří si kupují svou čest v módním salónu nebo ve zlatnictví. Jakou cenu mají vzácné šaty, po kterých toužíš? Co je pravé hedvábí a purpur? Nevyrábí se z nevhledných housenek a šneků? Skutečně, vzácný důvod k vychloubání!

Šaty jsou vlastně znamením hanby. Teprve když Adam zhřešil, oblékl si šaty. S dědičným hříchem přešla potřeba šatů i na jeho děti, takže šaty jsou spíše památkou na hřích než znamením slávy.

Šaty nás mají zakrývat, tzn. chránit před zimou a ostatními nepohodami počasí, a ne krášlit, a tak sloužit naší pýše. Proč tedy zneužíváš šatů k marnivosti?

Méně známá poezie Jiřího Wolкера

Pán Bůh

jednou ke mně přišel jako žebrák.

S mošnou a holí.

Spal asi na seně, vonělo z něj jak z červnových polí.

Na prahu stanul a prosil.

Tenkrát jsem měl mnoho zlých věcí, které dech úží:

černé šaty, límec, knihy vázané v kůži a že jsem byl syt,

tak vážně jsem přemýšlel, zda lépe je umřít či žít?

Nic jsem mu nedal – neměl jsem rukou.

Jen jsem se styděl, když jsem jeho oči viděl

modré od západu k východu.

Pán Bůh odešel.

Dveře zůstaly otevřené.

Ty mě jednou vytáhly bez límce a knih,

na cestu daly mi mošnu a chlapecký smích,

mnoho smutků a urážek do uzlíčku

a stříbrnou vzpomínku na matičku.

Ted' chodím městem a Pána Boha hledám.

Vím, že tu někde chodí,

vím, že se s ním shledám,

ale už mě to nezabolí,

protože nemám žádných zlých věcí.

Vezme mě sebou.

Stoupnem si na nároží s čepicí v rukou,

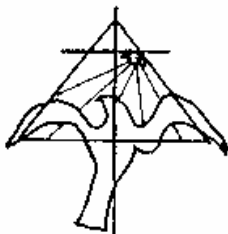
slunce nad hlavou.

O lásku prosíme, lidé Boží,

otevřte srdce!

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků

Neprodejné

Březen

POKÁNÍ

Celý měsíc březen letos prožijeme v postní době. Máme znovu velkou příležitost upevnit své spojení s Kristem, prohloubit svou účast na jeho životě, být více s ním, což je hlavní náplň křesťanského života.

Celý náš život má být podle Božího Syna: mít v sobě jeho život, který čerpáme z pramenů spásy - ze svátostí, především z Eucharistie, a mít v sobě jeho smýšlení, přijaté z pramene Božího slova, zvláště z evangelia.

Máme však v sobě zákon, který odporuje zákonu ducha: pokaženou přirozenost, nakloněnou ke hříchu. Z ní vyrůstají různé vášně, zvyky a vlastnosti, které jsou pro nás pramenem hříchu. Tyto vlastnosti a vášně nejsou samy hříchem, ale hříchem jsou úkony, které z nich plynou.

Kdo má nějakou vášeň, třeba sebesilnější, ale přemáhá ji, ten hřích nemá, naopak přemáhání vášně je mu pramenem zásluhy. Ale tato vášeň je mu vždy nebezpečím hříchu. Dopustí-li se někdo hříchu tím, že je překvapen nebo zaskočen vášní nebo návykem, který nechce odstranit, je pak jeho hřích zaviněný, třeba by jej učinil nevědomky a bez pozornosti. Proto je třeba, abychom tyto vlastnosti a náklonnosti ke hříchu vykořeňovali.

Toto vykořeňování se jmenuje očišťování. Oblast očištná neboli očišťování neznamená snad svátost pokání, v níž se očišťujeme od hříchů, ale znamená *odvykání těchto náklonností*, v nás zakořeněných.

K očištění od nich, čili odvyknutí je třeba dvojího:

a/ **milosti**, kterou si získáváme snažnou a usilovnou modlitbou. To je první a hlavní podmínka,

b/ **sebezáporu**, což je podmínka těžší, ale stejně nutná. "Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe!" - rozhodně prohlašuje Kristus Pán.

V kázáních Kristových se stále ozývá slovo **pokání**, což vlastně znamená **změnu**. Přicházíme totiž na svět v pokažené přirozenosti, nakloněné ke hříchu. Ke hříchu sebelásky, která je ústředním zdrojem všech hříchů, nás svádí tato přirozenost a každé její hnutí. Nad těmito hnutími, které se projevují touhou nebo vzrušením musíme vládnout svým duchem, to jest: rozumem, vůlí a srdcem, vedenými milostí.

Abychom však nebyli těmito hnutími překvapováni, takže by nebylo času na rozumnou úvahu, rozvahu a volbu, a abychom nebyli těmito hnutími přemáháni, je třeba se *přeměňovat* a nabýt trvalé nadvlády duše nad tělem. A tato snaha se provádí *pokáním*, které znamená ve svém původním významu *změnu myslí*.

Máme-li sebe přeměnit, znamená to přeměnit jak tělesnou /tedy smyslovou/ tak i duševní stránku, protože obě podléhají vlivům pokažené přirozenosti. Proto usměrňujeme pokáním oba zdroje svých hnutí, oblast tělesnou i duševní. Abychom pak prováděli skutečně tuto změnu své přirozenosti, užíváme různých rozhodnutí vůle, úkonů sebevýchovy a sebepřemáhání, které nazýváme společně: *kajícností*.

Kajícnosti čili kající skutky obyčejně začnou prakticky u tělesné stránky a jejich úkolem je, abychom tělesné vášně trvale zkontrolovali a zvládli. *Kající skutky se tedy obracejí především k zvládnutí smyslů*. Smysly jsou branou do mysli. Proto ovládáme *zrak* tím, že mu nedovolujeme dívat se na věci, svádějící ke hříchu. To jsme dokonce povinni, tušíme-li, že by nás některý pohled skutečně ke hříchu svedl. Abychom však nabyli nadvlády nad zrakem, omezujeme jej i tak, že si určíme *nepodívat se* po nějakou dobu na určitou i nevinnou věc, tedy si odřekneme zrakovou zábavu (televize, film atd.) nebo jakékoliv zvědavé pohledy a vůbec to, kam nás zvědavost mimořádně láká.

Podobně ovládáme sluch. Pod hříchem jsme povinni neposlouchat řeči zkažené. Ale pro dokonalé sebeovládání si můžeme odříci i dovolené naslouchání, např. hudbu, rozhlas atd. Abychom byli lidmi pevnými, kteří dovedou všechno snášet, je potřeba se naučit snášet bez rozčilování i zvuk nepříjemný. Tentýž postup je i při chuti, čichu a hmatu. To vše pak je cesta k dokonalému upevnění vůle a ducha, abychom nebyli otroky vášní a nálad! Pevná sebevýchova vede tedy k nadvládě ducha nad tělem. Tato sebevýchova se nazývá *kajícností smyslů*.

Je jednak

a/ **trpná**, když snášíme trpělivě nebo dokonce oddaně do vůle Boží vše, co na nás Bůh sešle nebo dopustí, např. nemoc, bolest, zklamání, špatné počasí, zimu, horko...

b/ a také **činná**, kdy sami z lásky k Bohu a z touhy po vzestupu duše a z touhy po převaze ducha nad tělem - si ukládáme a konáme kající skutky např. půst, jednoduchost v oděvu, bydlení a citelný sebezápor.

Bez práce nejsou koláče. Bez boje není vítězství. Bez pokání není pravý pokoj a radost ve spojení s Kristem. Proto neváhejme s vykročením na cestu svatopostní horlivosti.

P. Lohelius

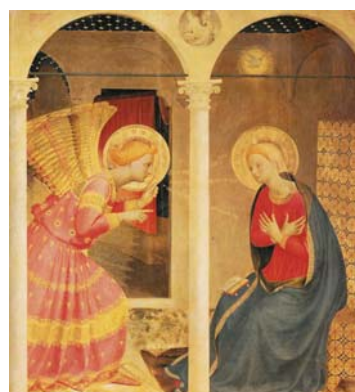
Liturgický kalendář

Březen 2004

7. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
14. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ
19. pátek	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
21. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ
25. čtvrtek	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
28. neděle	5. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

- **Křížovou cestu** se modlíme v postní době vždy **přede mší svatou v 17 hod:**
pátek - Nejsvětější Trojice
sobota -sv. Jan Nepomucký
- **Biblické katecheze pro dospělé a společenství farní mládeže** bude **v sobotu 6. a 20. března** po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana.

"Zvěstování"
Fra Anselmo (1400-1455)

- **Divadelní hra Dny noci - Poslední měsíce života sv. Terezie z Lisieux** bude uvedena ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého **v sobotu 13. března od 18,15 hod.** Srdečně zveme Vás i Vaše přátele.
- Ve dnech **26.3. a 27.3.04** bude udělena **svátost nemocných** při večerních bohoslužbách. Zájemci se mohou přihlásit v sakristiích našich kostelů.
- Promítání amatérského filmu Václava Plíška z cesty po Svaté zemi s výstavou fotografií se uskuteční **v sobotu 27. března od 18,15 hod.**

Pozvání na divadelní hru Dny noci-Poslední měsíce života sv.Terezie z Lisieux

Milí farníci,

Je to už rok a půl, co jsme společně v počtu 22 košířských farníků v čele s P. Lohelem navštívili divadelní představení Tereška v divadle Komédie, kde hlavní roli sv. Terezie od Dítěte Ježíše hrála naše farnice Lucie Trmíková-Nebeská.

Tento měsíc máme vzácnou příležitost shlédnout další divadelní hru s názvem Dny noci – Poslední měsíce života sv. Terezie z Lisieux (květen – září 1897). A nemusíme chodit daleko, protože divadlo Miriam přijede tentokrát za námi do našeho farního sálu kostela sv. Jana Nepomuckého v sobotu 13. března 2004 po večerní mši sv., tedy asi v 18,15 hod. V představení hry Jana Nebeského vystoupí herečky Lucie Trmíková a Elena Strupková, slova žalmů, básně Bohuslava Reynka a sv. Jana od Kříže zhudebnil Martin Dohnal a na housle bude hrát Jan Vrkoč. Představení potrvá asi 60 minut a vstupné bude dobrovolné.

Francouzský filosof jen Guitton jako první vyjádřil přesvědčení, že sv. Terezie z Lisieux měla vlastně dvojitý povolání, k rozjímavému reholnímu životu i k poezii. V představení ji můžeme poznávat z pohledu obou těchto darů, scénář napsaný na základě dochovaných deníkových zápisů sestry Anežky přibližuje život sv. Terezie v karmelitánské komunitě v Lisieux, a současně se dotýkáme i jejího literárního odkazu.

Dar básnické tvorby, schopnost vyjádřit nejlibší teologické pravdy několika jasnými větami se stává sv. Terezii neuvěřitelně mocným nástrojem pro chválu Boha, jeho řádu a jeho vůle zde na zemi.

Opřena bez vší opory

V temnotách bez paprsku světla

Jdu Láskou stravována vpřed...

Ač beze světla těžko je mi

V žití, jež rychle míjí nám,

Přece jenom na této zemi

Nebeský život lásky mám...

Na cestě, po níž musím jít

O mnohých nebezpečích vím,

leč z lásky ráda přijmu žití,

kteřé je temným vyhnánstvím.

Od května 1897 ležela sv. Terezie trvale v pokoji pro nemocné. Bývalo jí posledních několik měsíců života. V nemoci se často utíkala k Janě z Arku, hrdince, která nedošla dokonalosti ve vítězství a slávě, ale ve vězení a zradě. Také Terezie se cítí ve své nemoci jako „v temnotě kobky a řetězy přikována“. Jak sestra Terezie obstojí ve své poslední pozemské zkoušce?

V.P.

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Léta válečná 1939 - 1945

Zápisy v košířské farní kronice z této doby zaznamenávají i válečné události vojenské a politické, s postupem doby stále častěji a obsírněji. Na řadě míst i s dost velkou odvahou.

Velmi podrobně a autenticky jsou popsány dny pražské revoluce v r. 1945. To zde nelze reprodukovat, ale protože jde o bezprostřední svědectví, pokusíme se tuto část kroniky opublikovat zvlášť.

V prvních létech je dost místa věnováno stavbě kostela sv. Jana Nep. O ní jsme již obsírně psali, vybíráme proto jen důležité části.

Dne 22. ledna 1939 sloužil kardinál Kašpar mši sv. v kostele Nejsv. Trojice na památku jeho stoletého jubilea. Při té příležitosti si byl prohlédnout staveniště nového kostela. Dne 14. září prohlédla komise staveniště nového kostela a bylo získáno stavební povolení k stavbě podle plánů ing. J. Čermáka. V neděli dne 1. října, v oktávu sv. Václava, byl na staveništi - po odpolední pobožnosti - proveden symbolický výkop.

Podle rozhodnutí kardinála Kašpara měla být stavba nového kostela zahájena co nejdříve. Proto byly provedeny personální změny v Kostelním spolku. Stavba byla zadána architektům Coufovi a Drsovi a s výkopem pro opěrnou zeď bylo započato 3. května 1940. Do konce roku byl kostel zhruba postaven i s věží. Podmínky pro stavbu se stále zhoršovaly a s Boží pomocí se v r. 1941 podařilo kostel omítnout zevnitř i zvenčí. Na jaře v tomto roce zemřel kardinál Kašpar, největší dobrodinec kostela, který věnoval z fondu na kostely 370.000,- K. Zvolený kapitulní vikář prelát Bohumil Opatrný navštívil staveniště 1. května a 26. září ho navštívil sekretář nunciatury v Berlíně Msgre Forni. Ministerstvo veřejných prací věnovalo Kostelnímu spolku r. 1941 subvenci 100.000,- K.

Kaple sv. Václava v novém kostele byla posvěcena 1. února 1942 a chrámová loď dne 17. května téhož roku.

Kromě toho koupil P. Chlumský v r. 1940 od záduší města Prahy část parcely na stavbu fary u kostela Nejsv. Trojice.

Náboženský život ve farnosti probíhal pod tíhou válečné doby a pod útlakem ze strany úřadů. „ Zima 1940 je smutná, všechny potraviny jsou na lístky. Pro chudinu vyvažovala polévky odbočka Charity, jejímž předsedou je místní farář. ”

Koncem roku 1941 přišel zákaz konat jakýkoli náboženský projev mimo kostel. Skoro všechny svátky jsou zrušeny nebo přeneseny na neděle, aby lidé mohli pracovat v továrnách.

Dne 12. prosince 1941 utrpěl kostelník František Mužik zranění a zemřel. Byl to muž zbožný a svědomitý, který se těšil všeobecné úctě. Pohřben byl 23. 12. na Olšanech.

V r. 1942 se jednalo o stanovení hranic mezi farnostmi košířskou a smíchovskou, ale zatím bezvysledně.

Dne 5. července 1942 se konala primice dp. Václava Růžičky syna zvoníka z Hostomic. *Přece jen světlá událost v tíživé době.*

Dne 10. října přišlo nařízení konzistoře, že při tichých mších sv. smějí hořet jen 2 svíce, jsou zakázány obětní svíce a protektorátním nařízením zrušen stav kostelních žen (ty prováděly úklid kostelů). V březnu 1943 zrušil sv. Otec všechny posty zdrženlivosti a újmy, kromě Popeleční středy a Velkého pátku.

I v kostelech se provádějí opatření pro případ náletů.

Dále citujeme: „Válka se vleče do nekonečna. Mnoho lidí je deportováno do koncentrač. táborů, mezi nimi i mnoho kněží. Pro nepohodlné kněze zřizuje se ve františkán. kláštere v Zásmukách mírnější koncentrační tábor se 30 lůžky. ” Do Zásmuk byl deportován i smíchovský arciděkan prelát Jan Pauly.

Vikariátní úřad byl obsazen dp. Františkem Bobe z řádu Maltézských rytířů, který byl německé národnosti.

Svátek sv. Tří Králů (Zjevení Páně) v r. 1945 byl zdobrovolněn, aby se všech sil mohlo použít pro válku a zbrojení. Na Popeleční středu, 14. února, byl první nálet na Prahu, při němž byly velice postiženy Emauzy.

Byl změněn pořad bohoslužeb. V neděli byly mše sv. v 8, 9 a 10 hodin, po ní bylo zařazeno kázání, aby věřící mohli snáze kostel opustit.

Ale konec už byl blízko. Večer při májové pobožnosti dne 4. května 1945 se jako mezihra ozvaly akordy české národní hymny. Ke konci zpívány dvě sloky písně "Svatý Václave!". Po návratu z kostela byla sňata německá tabule na farním úřadě.

Během revolučních dní byly konány dvě svatby v bytě, jít do kostela bylo nebezpečné.

Na neděli 13. května byly nařízeny děkovné bohoslužby. Před velkou mší sv. zahrály fanfáry a po mši sv. zazpívány hymny. Večer po májové, která byla obrovsky navštívena, poukázal P. Chlumský na chorobné zjevy fantazie a vyzval věřící, aby při všem zachovali zdravý rozum.

To byl konec války v Košířích. Strasti ale měly pokračovat.

Podle košířské farní kroniky.

M.P.

Umíme se modlit?

Pokračování 3

Co jsou tzv. charismatické modlitby?

Tzv. charismatické hnutí touží po tom, aby si křesťané sílu Ducha svatého v modlitbě víc uvědomovali a také aby jeho přímou inspiraci pokud možná cítili. V podstatě však je "charismatická" každá modlitba a síla Ducha působí i tam, kde lidské city nestačí k tomu, abychom milost Boží vnímali.

Působí Duch svatý v každé modlitbě stejně?

Na konci světa, jak věříme, má být proniknuta Duchem Božím celá církev a celý vesmír. V naší době, která je dějinami spásy, se toto pronikání děje jenom postupně. Plny Ducha svatého jsou jenom modlitby svátostné. Proto mají neomylnou sílu. Když se např. kněz modlí eucharistickou mešní modlitbu, promění silou Ducha svatého chléb a víno v tělo a krev Krista.

Jakou sílu Ducha připisujeme modlitbám každého křesťana?

Těžko je odhadnout milost lidskými měřítky. Přesto však považujeme účinnější modlitbu toho, kdo je světlejší, dokonalejší. Je totiž víc Duchem svatým proniknut. Proto také lidé často prosí o modlitbu ty, o kterých věří, že jsou více Bohem proniknuti.

Je-li každá modlitba "skrze Pána našeho Ježíše Krista", proč se obracet ještě ke svatým? Proč vzývat o pomoc P. Marii, anděly, mučedníky,...

Říkáme-li, že se modlíme "skrze Krista a s Kristem", myslíme to ne v historickém smyslu, ale v dogmatickém. Ježíš není osobou, která kdysi žila a dnes už tu není. Apoštolé se po jeho nanebevstoupení rozešli do celého světa, ale byli si vědomi, že je Kristus s nimi. Svatí jsou všichni ti, ve kterých on žije. Modlíme-li se tedy spolu s Ježíšem, modlíme se současně se všemi svatými na nebi i na zemi. Jenom taková modlitba je v plném smyslu "skrze Krista".

VÝPRAVA MLADÝCH NA VYŠEHRADE

V neděli odpoledne 15. února se vypravila skupina košířské mládeže a ministrantů na staroslavný Vyšehrad. Celkově se před bazilikou sv. Petra a Pavla sešlo 9 mládežníků z Košíř a dvě mládežnice ze Slezska a Slovenska. Ani tentokrát, ač srdečně zvány, nepřišly žádné nové tváře mladších ročníků z naší farnosti. Skutečně u nás žádné nejsou?

Před bazilikou nás přivítal pan probošt Doležal a podal nám přesný historický výklad o Vyšehradu. Sděлил také, že minulý

den začala „nová etapa“ příchodem sester z Polska. Po podrobném výkladu jsme si sami prohlédli baziliku, kde jsme měli domluvený volný vstup. Hned za pokladnou se nachází stálé místo pro relikviář sv. Valentina, který však byl prázdný. Předešlý den na svátek sv. Valentina se totiž v bazilice konala slavnostní mše sv. pro všechny zamilované. Tuto novou tradici poutí založila vloni Vyšehradská kapitula, která tento relikviář vlastní. Ohlas slavnosti byl příznivý. Přítomný zaměstnanec nám sdělil, že příslušná firma, která vrátí relikviář na jeho původní místo, přijede až zítra a návštěvníci ho tak dnes již nemohou vidět. Nicméně za chvíli udělil košířské skupině výjimku a odemkl sakristii, kde jsme si mohli relikviář prohlédnout.

Zmíním se nyní trochu o životě sv. Valentina, protože je v povědomí lidí jeho svátek zdeformován horlivou snahou obchodníků na něm vydělat. Jak mi předtím sdělil v telefonickém rozhovoru P. Verner, Vyšehradská kapitula se snaží o napravení tohoto zkresleného obrazu světce.

Tedy, Valentin z Terni byl ve 3. století biskupem, který přes císařský zákaz zasnub a svateb na území Říma, tajně oddával zamilované páry a mužům radil, aby nepropouštěli své ženy odcházením do válek. Tím si vysloužil mučednickou smrt, kterou si 14. února připomínáme jako poselství o tom, že láska, která je silnější než nenávisť, se jako živá štafeta předává z generace na generaci.

Po prohlídce bohaté vnitřní výzdoby baziliky jsme se společně vydali na přilehlý hřbitov a procházeli kolem náhrobků českých velikanů a významných osobností. Poté byla pro naši skupinu otevřena ještě rotunda sv. Martina, která je nejstarší pražskou rotundou z poslední třetiny 11. století, v současné podobě po renovaci roku 1880. Při prohlídce jsme si připomněli další, tentokrát déle trvající tradici na svátek sv. Martina. Ten večer přichází průvod s dětmi, slouží se poutní mše sv. a po ní vždy přijede jezdec na koni připomínající sv. Martina s jeho pověstným pláštěm.

Před rotundou jsme telefonicky pozdravili vyšehradského kanovníka P. Františka Vernerera, který působil v Košířích před P. Lohelem, snad 40 let. Původně jsme ho chtěli všichni navštívit, ale P. Verner byl po dvou operacích a necítil se dobře. Právě ležel. A tak jsme mu vyřídili, že na něho myslíme a všichni ho zdravíme. Byl potěšen a také všechny zdraví.

Na závěr jsme se pokochali krásou Prahy pěkným pohledem z hradeb a výlet jsme tak zakončili.

V.P.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Kdo statečně přemáhá svou povahu, od přirozenosti ke ctnosti méně nakloněnou, bude dvojnásob bohatší na zásluhy než ten, jehož povaha je od přirozenosti mírná a poddajná, takže mu nedělá velké potíže.

Špatně by posuzoval, kdo by podle zevnějšího mírného chování člověka usuzoval na jeho ctnost. Abychom si získali spolehlivé měřítko pro ctnost, nesmíme se dívat jen na to, jak se kdo chová navenek, nýbrž hlavně na to, jak se vnitřně přemáhá.

Je to velikým darem naší přirozenosti, chtít se opravdu do něčeho pustit. Přistoupí-li k naší vůli ještě čin, brzy se ukáže, že usilovnou snahou dokážeme to, co nám nebylo dáno přirozeností.

Žádná povaha není tak nepoddajná, aby se nedala změnit. Strážným duchem přirozenosti je zvyk. Ten dokáže přirozenou povahu tak změnit nebo přetvořit, že dokonce ze lvů udělá beránky. Jen odvahu a pusť se do toho!

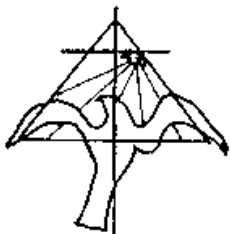
Může-li se tedy zvyk stát tvou druhou přirozeností, jsi šťasten, poněvadž si můžeš volit svou přirozenost podle své chuti. Změň mravy a změnil jsi svou povahu, totiž původní vrozenou v nově získanou. Nejsnadnějším prostředkem v boji proti vášním je nový zvyk.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné

5

květen
2003

Košířský farní list

Květen

Panna Maria Fatimská

V únorovém Farním listu byly připomenuty změny v liturgickém kalendáři podle nového vydání Římského misálu z března 2002. Mezi novými nezávaznými památkami byla na 13. května uvedena Panna Maria Fatimská.

Podobně jako v případě nezávazné památky Panny Marie Lurdské - 11. února - je i zde motivem liturgického slavení církví schválené soukromé zjevení Panny Marie třem malým pastýřům - Hyacintě, Františkovi a Lucii během roku 1917 v portugalské vesničce Fatimě.

Mnozí věřící mariánští ctitelé, mezi nimi i jedna naše farnice, se zcela právem tázali, proč dosud nebyla tato liturgická památka stanovena. Zřejmě teprve nyní dozrál čas díky kroku, který učinil papež Jan Pavel II., když na přechodu z druhého do třetího tisíciletí se rozhodl zveřejnit text třetí části tzv. „fatimského tajemství“.

Kongregace pro nauku víry vydala při této příležitosti dokument: "Fatimské poselství". Úvodní část tohoto dokumentu obsahuje následující objasnění:

Po dramatických a krutých událostech XX. století, jednoho z nejkritičtějších v lidských dějinách, které vyvrcholilo krvavým atentátem na „sladkého Krista na zemi“, se tak odhaluje skutečnost, která vytváří dějiny, a do hloubky je vysvětluje na základě duchovní dimenze, k níž je současná mentalita, často prosáklá racionalismem, hluchá.

Dějiny jsou protkány zjeveními a nadpřirozenými znameními, která přímo vstupují do lidského života, provázejí putování světa a překvapují věřící i nevěřící. Tyto úkazy, které nemohou být v rozporu s obsahem víry, musí směřovat k ústřednímu bodu Kristovy zvěsti: k lásce Otce, která vede lidi k obrácení a dává jim milost, aby se mu zcela oddali se synovskou důvěrou. Takové je i fatimské poselství, které svou naléhavou výzvou k obrácení a pokání ve skutečnosti každého vede k jádru evangelia.

Mezi moderními zjeveními je Fatima bezpochyby zjevením nejvíce prorockým. První a druhá část „tajemství“, (která je pro úplnost uvedena v dokumentaci), se týká především úděsného vidění pekla, úcty k Neposkvrněnému Srdci P. Marie, druhé světové války a pak předpovědí nesmírných škod, které Rusko způsobí lidstvu svým odpadem od křesťanské víry a přilnutím ke komunistickému totalitarismu.

V roce 1917 by si to všechno nikdo nedokázal představit: tři pastorinhos, malí pastýři z Fatimy, vidí, poslouchají, zapamatovávají si, a Lucie, svědkyně, která přežila, na základě příkazu od biskupa z Leirie a dovolení Naší Paní, vše sepíše.

V dokumentu je také připomenuto, jak Jan Pavel II. sám připravil modlitbu, kterou definoval jako „úkon odevzdání“, aby ji vyslovil v bazilice Santa Maria Maggiore 7. června 1981 o slavnosti Letnic. Tento den byl zvolen pro vzpomínku 1600. výročí prvního koncilu v Cařihradu a 1550. výročí koncilu v Efezu. Svatý otec se události nemohl zúčastnit, a proto byla jeho promluva přenášena ze záznamu. Později se několikrát k tomuto textu vrátil.

Úkon odevzdání:

„O, Matko lidí a národů, Ty znáš všechno lidské utrpení a všechny lidské naděje, Ty s mateřskou láskou pozoruješ všechny boje mezi dobrem a zlem, světlem a tmou, které otřásají světem. Přijmi naše volání, kterým se v Duchu svatém obracíme přímo k Tvému srdci, a obejmi láskou Matky a Služebnice Páně ty, kteří nejvíce touží po tomto objetí, a současně i ty, od nichž projev odevzdání zvláště očekáváš. Přijmi pod svou mateřskou ochranu celou lidskou rodinu, kterou Ti Matko s láskyplnou odevzdaností svěřujeme. Ať je všem dopřán čas míru a svobody, čas pravdy, spravedlnosti a naděje.“

Mše sv. ke cti P. Marie Fatimské bude slavena v úterý 13. května v 17,30 hod. v kapli Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce. Od 17,00 hod. tam bude májová pobožnost.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Květen 2003

1. čtvrtek	Sv. Josefa, Dělníka
2. pátek	Památka sv. Athanasia (Atanáše), biskupa a učitele církve
První pátek v měsíci
3. sobota	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
4. neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
6. úterý	Sv. Jana Sarkandera, kněze a mučedníka
8. čtvrtek	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
11. neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12. pondělí	Svátek
Výročí posvěcení katedrály
13. úterý	Panny Marie Fatimské
14. středa	Svátek sv. Matěje, apoštola
16. pátek	Slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech a našeho kostela
18. neděle	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
20. úterý	Památka sv. Klementa Marii Hofbauera, kněze
25. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
26. pondělí	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
29. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
30. pátek	Památka sv. Zdislavy
31. sobota	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

- **Májové pobožnosti** budou během celého měsíce května začínat vždy půl hodiny před večerní mší sv. Tak může být pojímána mariánská pobožnost před slavením Eucharistie ve smyslu **s Marií ke Kristu**.

- **Výlet mládeže** se uskuteční **ve čtvrtek 1. května 2003**. Odjezd auty v 8 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Předběžná trasa: Mělník, Liběchov, Mšeno, Dubá a Bezděz. Aby každý měl místo v autě, přihlas se, prosím, u Václava Plíška.
- **V sobotu 3. května 2003** bude ve farním sále promítán videofilm o Panně Marii. Promítání začne jako obvykle po večerní mši sv. v **18,15 hod.**
- **Katecheze dospělých a společenství mladých farníků bude v sobotu 10. a 24. května.**
- **Farní zájezd** do Západních Čech se uskuteční **v sobotu 17. května 2003**. Odjezd autobusu v 8 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Trasa: Potvorov-románský kostel, Mariánská Týnice-poutní místo a muzeum, Plasy-bývalý cisterciácký klášter (oběd), Kralovice-prohlídka kostela. Návrat kolem 20 hod. **Závazně je možné se přihlásit v sakristiích obou košířských kostelů.**
- **Vzhledem k poutní slavnosti sv. Jana Nepomuckého se přesouvá slavení Eucharistie z kostela Nejsvětější Trojice ke sv. Janu. Od 17,00 hod. tam bude májová pobožnost, v 17,30 poutní mše sv. ze slavnosti a na závěr litanie ke sv. Janu s uctěním jeho ostatků.** Farníci jsou pak srdečně zváni na pohostění před kostelem (v případě deštivého počasí - ve farním sále).
- Letošní **prázdninová výprava mládeže** se uskuteční během posledního srpnového týdne **od 24.8. do 31.8. 03** tentokrát do Erlebachovy boudy v Krkonoších nad Špindlerovým Mlýnem u státní hranice s Polskem. Reservováno je 15 míst. Mladí zájemci, hlase se co nejdříve u P. Lohela.
- **Farní výprava** za další duchovní a kulturní perlou Prahy bude v neděli 8. června 2003. Sraz účastníků je u barokní kaple Panny Marie Na Klamovce ve 13,45, odkud se po krátké prohlídce a modlitbě vydáme k cíli letošní výpravy do blízkého kláštera sester karmelitek sv. Terezie U Perníkářky 111/1, Praha 5. S těmi, kteří tam půjdou přímo, bude setkání na místě ve 14,15.
- Od začátku května je možno v zadním prostoru kostela sv. Jana Nep. shlédnout **výstavu fotografií ze života naší farnosti v loňském roce.**

Výročí úmrtí. Na začátku tohoto měsíce si připomeneme při mši sv. v úterý 6.5.03 v 7,30 hod. Na Klamovce rok od vstupu na věčnost našeho milého farníka a člena redakční rady Farního listu Zdeňka Brůčka. Vděčně vzpomínáme společné chvíle při bohoslužbách i v srdečných osobních rozhovorech. R. I. P.

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 - pokračování - pod číslem 9

9 řádů andělských:

1. andělé,
2. archandělé,
3. knížata
4. mocnosti,
5. síly,
6. panstva,
7. trůny
8. cherubíni,
9. serafíni

9. cizích hříchů:

1. ke hříchu jiným radit
2. jiným ke hříchu poroučet
3. s hříchem jiných souhlasit
4. jiné ke hříchu podněcovat
5. hřích jiných vychvalovat
6. ke hříchu jiných mlčet
7. hřích jiných netrestat,
8. na hříchu jiných mít spoluúčasť
9. hřích jiných hájit

Vysvětlení méně známé nauky o devíti andělských řádech

I mezi anděly jsou různé stupně dokonalosti a důstojnosti. Stejně jako se na zemi lidé liší vtipem, uměním, smýšlením, životem, stavem, mocí a urozeností, tak je tomu i v říši nebeských duchů, kde se předpokládá různá vznešenost, moc a důstojnost. Andělé nestojí všichni na stejném stupni dokonalosti a důstojnosti, ale jedni vynikají nad druhé, jedni jsou trůnu Boží velebnosti blíží než druzí.

Písmo svaté výslovně mluví o vyšších a nižších andělech, o archandělech, o nebeských mocnostech, o Cherubínech a Serafínech. Svátí Otcové rozdělují všechny nebeské duchy na devět sborů či kůrů. Vycházejí z biblických míst, která uvedeme.

Serafíni (Iz 6,2) : „Nad ním stáli **serafové**: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“

O těchto andělech se říká, že hoří láskou.

Cherubíni (1. Mojž. 3,24) : „Tak člověk zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil **cheruby** s mihajícím se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.“

Jejich jméno se odvozuje od vznešenosti jejich umění a poznání.

Trůny (Kol 1,16) : „...neboť v něm nebylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný: jak nebeské **trůny**...“

Jsou tak nazváni kvůli svému povýšení.

Panstva (Ef 1,21) : „...vysoko nad všechny vlády, mocnosti síly i **panstva**, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím.“

Jsou ochránci a vůdci nižších podřízených a v této správě a řízení nacházejí zvláštní radost.

Síly (Ef 1,21) : „vysoko nad všechny vlády, mocnosti, **síly**...“

Jim náleží mimořádná síla.

Mocnosti (Kol 1,16): „... a **mocnosti** a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho...“

Bůh jim dal zvláštní moc nad d'ábly.

Knížata (Kol 1,16) : „...**knížata** a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“

Bůh je obdařil určitými přednostmi.

Archandělé (1.Sol 4,16) : „ Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve.“

Bůh je používá, aby lidem zjevili důležité věci.

Andělé - na mnoha místech Písma sv. se to jimi jen hemží. Mají nejrůznější posláním vůči lidem, což vyplývá z jejich jména - angelos - posel.

Andělská říše je nesmírně bohatá a vznešená oblast nebeských duchů. Známe je velmi omezeně většinou jen podle úkolu, s kterým je Bůh k nám posílá. Netušíme, co všechno jsou schopni konat a jak velká je jejich vznešenost a krása.

Asi jako ve srovnání našeho poměru ke světu zvířat. Člověk se o určité zvíře, např. psa, může velmi svědomitě starat tím, že je krmí, myje, vodí na vzduch atd. Jakékoliv zvíře však nezná vnitřní bohatství lidského života, jeho uměleckou, vědeckou a duchovní činnost. Neví, že skládá básně, vytváří kosmické rakety, skládá symfonie, prožívá mystickou modlitbu atd.

Hledejme u našich nebeských přátel oporu, pomoc a nechme se jimi inspirovat, abychom je napodobovali v naší službě Bohu a lidem.

Nezapomínejme však, jaký titul je určen Panně Marii v Loretánských litaniích. Je nazývána **Královnou andělů**, což je vyjádření úžasné vznešenosti, kterou Bohorodička vyniká nad celou andělskou říší, a podle toho je jimi také náležitě uctívána.

Můžeme z toho mít velkou radost a může nás to podnítit k vroucnějším projevům úcty k naší Nebeské Matce.

Královna andělů

Dobří andělé uznávají přesvatou Pannu a Matku Boží za svou Paní a Královnu a s nimi se spojuje celá svatá Církev na zemi i na nebi.

Andělé jako čistí duchové, mají před Bohem svůj úkol. Nejkrásnější a nejvznešenější. Andělé se neustále klanějí Bohu, chválí jej a oslavují. Některé Bůh vyvolil i pro jiné vznešené úkoly a svěřil jim zvláštní poselství.

Z dějin Božího lidu známe archanděla Rafaela, který provázel mladého Tobiáše na cestách. Je nám blízký archanděl Gabriel, který byl poslem nebeského Otce a který svaté Panně z Nazareta zvěstoval vtělení Božího Syna a naší spásu. A víme též, že Bůh ve své lásce dal i nám na cestu našeho života anděla strážce.

Nejvznešenějším poslem, vznešenějším než všichni andělé je pro nás Panna Maria. Ona splnila poslání Nejsvětější Trojice tak vznešeně a tak plně, že v údivu nad ní žasnou všichni andělé. Žasneme i my. Panna Maria se stala v těle chválou Nejsvětější Trojice.

Když poznala, že posláním jejího života je živá spoluúčast na našem vykoupení, že božské mateřství je toho podstatou, rozehrály se v ní všechny struny duše i těla. Královna andělů zanotuje hymnus na svého Krále: "Velebí má duše Pána..."

Velebí ho duší a všemi schopnostmi. Rozumem zvažuje svou velikost. Zvažuje však i Původce své velikosti. Všechno mimořádné v ní učinil ten, který je MOCNÝ. Proto jemu je třeba děkovat. Paměť si vzpomíná, že jeho milosrdenství šlo z pokolení na pokolení. A nyní? Nyní spočinulo na ní, neboť on je vždy s těmi, kteří se ho bojí.

Velebí ho svým tělem. Královna andělů svou vznešenost vkládá do služby. Jde sloužit příbuzné Alžbětě. Pochopila Boží logiku svého Syna "Kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší..." (Lk 22,26).

Královno andělů! Jak se musíme před tebou stydět! Naše logika vztahuje chválu na nás samé a my raději přijímáme službu jiných, než bychom nabídli svou službu. Naše nároky rostou a služby ubývají...

Pokud chceme být sestrou, bratrem andělů na věčnosti, musíme se naučit od tebe, Královno andělů, už tady na zemi být chválou Nejsvětější Trojice. Proto z nitra duše voláme: Ne nám, Pane, ne mne, ale tvému jménu dej slávu!

Velebí má duše Pána...

Svatý, svatý, svatý jsi, Bože náš! Amen.

Korunování Matky Boží

Krásná jsi celá, poskvrný na tobě není.

Jsi zahrada zamčená, sestro má, snoubenko,

zahrada zamčená, zapečetěný pramen.

"Veni: Coronaberis."

"Pojď: budeš korunována!" (Píseň písní IV,7,12 a 8)

Kdybychom ty a já, kdybychom měli tu moc, i my bychom ji učinili Královnou a Paní veškerého tvorstva.

I ukázalo se na nebi veliké znamení: Žena,

na její hlavě koruna z dvanácti hvězd - ozářená, oděná sluncem –

Měsíc u jejích nohou. Zj XII,1

Maria, Panna bez poskvrný, napravila pád Evin: a pošlapala svou neposkvrněnou patou hlavu pekelného draka. Dcera Boží, Matka Boží, Snoubenka Boží.

Otec i Syn i Duch svatý ji korunují jako císařovnu vesmíru. A jako lenním holdu jí vzdávají poctu andělů...praotcové a proroci a apoštolové... a vyznavači a mučedníci a panny a všichni svatí a všichni hříšníci, i ty i já.

Josemaría Escrivá

P.L.

Použitá literatura:

J.V. Jirsík: Populární dogmatika, Praha 1866.

Josemaría Escrivá de Balaguer: Svatý růženec, Vydavatelství Cesta, Brno 1993.

M. Liptovská: Krátke úvahy o Loretánských litániách, Spolok sv. Vojtecha, Trnava 1994.

Řád cisterciáků (OCist) (něco na cestu do Plas)

V roce 1098 odešel Robert, opat benediktinského kláštera Molesme, s 21 mnichy do odlehlého údolí Cîteaux [sitó], latinsky Cistercium, v Burgundsku asi 22 km od města Dijonu. Zde založili klášter, aby v něm žili podle řehole sv. Benedikta v její úplnosti. Po jisté době se musel opat Robert na papežský příkaz vrátit do svého kláštera a zůstali mniši žili pod vedením Alberica a Štěpána Hardinga. V roce 1112 vstoupil do jejich kláštera s dalšími třiceti mnichy Bernard z Clairvaux.

Nastal bouřlivý rozvoj nejen kláštera v Cîteaux, ale i ostatních odtud založených klášterů. Každý nový klášter byl založen z již existujícího, mateřského, kláštera. Kláštery byly zakládány v pustých krajinách a přispěly k jejich osídlení a zúrodnění. Okolo roku 1200 jich bylo asi 500. Štěpán a ostatní zakladatelé vytvořili základní dokument řádu nazývaný Charta caritatis [charta lásky]. Ta zavazovala opaty všech klášterů přijít jednou ročně do Cîteaux a tam konat generální kapitulu. Zavazovala také všechny kláštery dodržovat společnou řeholi a z mateřského kláštera vykonávat vizitace v kláštorech, které z něho byly založeny.

V průběhu doby původní horlivost polevila a objevovaly se snahy o reformu. Nejdůležitější bylo založení cisterciáckého řádu přísné řehole (OCSO) - trapistů, nazvaných podle kláštera la Grande Trappe ve Francii, kde tento směr vznikl.

První cisterciácký klášter v Čechách a na Moravě v Sedlci u Kutné Hory byl založen z kláštera ve Waldsassen (ten leží nedaleko našich hranic poblíže Chebu). Pak následoval klášter v Plasích a pak řada dalších. Mezi jiným Zbraslav a Zlatá Koruna. Dnes jsou v Čechách dva kláštery: v Oseku u Duchcova a ve Vyšším Brodě. Existuje též ženská větev řádu a ta má u nás sídlo v Předklášteří u Tišnova. (Že by to byly typy na další pouť nebo návštěvu?)

Opatství v Cîteaux bylo za francouzské revoluce zničeno. Generální opat řádu sídlí od té doby v Římě a generální kapituly se tam konají každé tři roky. V později obnoveném opatství v Cîteaux se konají generální kapituly trapistů.

Mušská větev řádu měla v r. 2001 ve světě asi 80 domů a asi 1450 členů, z toho asi 750 kněží.

Mniši nosí bílý hábit s černým škapulířem a černým cingulem.
Podle různých pramenů z Internetu.

M.P.

Poznááme naše farníky

Náš pan varhaník v kostele sv. Jakuba při společné farní návštěvě minoritského kláštera. V tomto kostele také přes 20 let zpíval ve sboru Cantores Pragenses.

Pan Jan (Nepomucký) Plíšek, varhaník kostela sv. Jana Nep., oslaví 22. května 65 let života. V tomto kostele hraje na varhany a zpívá plných dvacet let. Kromě péče o kostelní hudbu přispívá k životu farnosti i jako člen farní rady od jejího ustavení, s manželkou se stará o úklid kostela poté, co se nenašel mezi farníky žádný jiný dobrovolník. Nicméně duchovní hudba zůstává hlavním způsobem vyjádření jeho služby Bohu a naší farnosti.

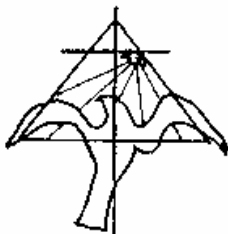

My, košířští farníci, mu přejeme, aby ještě dlouho za pultem varhan svým zvučným hlasem chválil Hospodina a děkujeme mu, že nás vede a doprovází, když se snažíme i my svým společným zpěvem k této chvále a oslavě přispívat.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné

7-8
červenec
srpen
2003

Košířský farní list

Červenec srpen

Prožitek léta

Současná doba se vyznačuje důrazem na smyslový požitek. Jako by nic plnějšího a dokonalejšího neexistovalo. Slast musí být pokud možno co nejintenzivnější, slouží jako východisko z nudy. Prázdnotou a hořkostí však bývá často vystřídána.

Také v letních měsících si lidé chtějí co nejvíce užít. Hledají se neomezené možnosti bez jakýchkoliv zábran. Vždyť smyslový ráj skýtá tolik radovánek.

Má se křesťan tomuto stylu podříditi? Písmo nás v 1. listu Petrově vede k životní střízlivosti:

*„Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista. Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti, ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: **Svatí buďte, neboť já jsem svatý.**”*

(1. Petr 1,13-16).

V témže listě sv. Petra je velmi užitečné povzbuzení křesťanů k tomu, jak si mají počínat mezi nevěřícími, kteří jim nejsou lhostejní. Pokud je však touží přivést na cestu víry, nelze nic očekávat od laciného přizpůsobování, ale od tohoto jednání:

“Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany: tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu, „v den navštívení”. ”

(1. Petr 2,11-12).

Letní volno a teplejší počasí poskytují příhodné podmínky pro turistiku. Může mít naprosto požívačnou podobu nebo se může stát krásným prožitkem, určitým druhem umění. Ve prospěch této snahy se někdo pokusil sestavit několik zásad, kterým dal název:

DESATERO PRO TURISTU

1. Rozluč se se svými doma, ale ne s Bohem.
2. Nezapomeň si vzít do batohu všechny věci i pro duši.
3. Obuj si dobré boty, aby ti vydržely i na cestu do kostela.
4. Chod' po všech cestách, ale nezapomeň na cesty Boží.
5. Smetí házej do odpadkového koše, ale ne do duše.
6. Na cestu neházej kameny, ale úsměvy.
7. Dej si černé brýle tak, aby ti nezacláněly Boha.
8. Nasyť si žaludek, ale nenechávej hladovou duši.
9. Chod' podle kompasu, ale i podle Písma svatého, a nezabloudíš.
10. Vrať se po prázdninách zdravý, ale i lepší.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec 2003

3. čtvrtek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. pátek	Památka sv. Prokopa, opata
5. sobota	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
6. neděle	14. neděle v mezidobí
11. pátek	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13. neděle	15. neděle v mezidobí
14. pondělí	Bl. Hroznaty, mučedníka
15. úterý	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
17. čtvrtek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
20. neděle	16. neděle v mezidobí
22. úterý	Památka sv. Marie Magdaleny
23. středa	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25. pátek	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. sobota	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. neděle	17. neděle v mezidobí
29. úterý	Památka sv. Marty
31. čtvrtek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2003

1. pátek	Památka sv. Alfonsa Marii z Liguori, biskupa a učitele církve
První pátek v měsíci
3. neděle	18. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Jana Marii Vianneye, kněze
6. středa	Svátek Proměnění Páně
8. pátek	Památka sv. Dominika, kněze

9. sobota	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. neděle	19. neděle v mezidobí
11. pondělí	Památka sv. Kláry, panny
14. čtvrtek	Památka sv. Maxmiliána Marii Kolbeho, kněze a mučedníka
15. pátek	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE POUTNÍ SLAVNOST V KAPLI NA KLAMOVCÉ
17. neděle	20. neděle v mezidobí
20. středa	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. čtvrtek	Památka sv. Pia X., papeže
22. pátek	Památka Panny Marie Královny
23. sobota	Sv. Růženy z Limy, panny
24. neděle	21. neděle v mezidobí
25. pondělí	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiána, mučedníků
27. středa	Památka sv. Moniky
28. čtvrtek	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. pátek	Památka Umučení sv. Jana Křtitele
31. neděle	22. neděle v mezidobí

Oznámení

- **V měsíci červenci a srpnu nebudou pondělní a úterní bohoslužby** v kapli P. Marie Na Klamovce.
- Mše sv. z poutní slavnosti **NANEBEVZETÍ PANNY MARIE** bude v kapli Na Klamovce **v pátek 15. srpna v 17,30 hod.**

POZVÁNÍ

Otče Loheli,

*mám tu čest pozvat Vás i celou košířskou farnost na svoje **první řeholní sliby**. Uskuteční se **v sobotu 23.8. 03 v 10 hod.** ve františkánském kostele v Moravské Třebové. Obřad slibů proběhne během mše svaté. Po ní je zajištěno pohoštění (guláš) a hojný prostor pro setkávání.*

Chci také Vám a celé farnosti poděkovat za to, co jste pro mne znamenali. Byl to z veliké části Váš osobní příklad, domácí atmosféra společenství mládeže, milé prostředí celé farnosti a v neposlední řadě modlitby vás všech.

Těším se na viděnou zde v Třebové a dejte prosím vědět kolik by vás asi přijelo.

S pozdravem a přáním pokoje

*Ondřej František Bonaventura Čapek
Moravská Třebová 24.5.2003*

Naši světci

Sv. MARKÉTA z Antiochie (13. července)

Tato mučednice se narodila ve 3. století v syrské Antiochii, kde také v roce 305 zemřela.

Je patronkou sedláků, panen, kojných, dívek, rodiček, manželek, při těžkém porodu, proti neplodnosti, při nemocech obličje a při ranách, plodnosti a patří ke 14 pomocníkům v nouzi. Je vedle sv. Barbory a Kateřiny jednou ze tří *Virgines Capiales* (tři svaté panny). Místem jejího uctívání je dnes Monte Fiscone v italské provincii Viterbo, malebné městečko vysoko nad Bolsenským jezerem. Dóm uprostřed místa je zasvěcen mučednici: sv. Margareta. V osmiúhelníkové stavbě, kterou plánoval Michel Sanmicheli, s daleko viditelnou kopulí, jsou uctívány ostatky mučednice z Antiochie.

Margareta přišla na svět podle legendy ve druhé polovině 3. století jako dcera pohanského manželského páru v Antiochii. Kojná, přesvědčená křesťanka, vychovávala dívku od narození v křesťanské víře. Když zpozoroval otec po letech odklon své dcery od modlářství, udal Margaretu u místodržícího Olybria. Tomu učarovala krása mladé dívky, takže se nejen pokoušel odvrátit ji od křesťanství, ale chtěl ji i učinit svou ženou.

Margareta, která věděla, do jakého nebezpečí se dostává při odmítnutí Olybriových návrhů, prohlásila odvážně místodržícímu, že zasvětila svůj život svému nebeskému ženichu Ježíši Kristu. Řekla: „Smiš snad žádat, abych se vzdala nebe a zvolila místo toho prach země?“ Pokořený Olybrius dal pak Margaretu pálit pochodněmi, pověsit za vlasy a bičovat.

Legenda, která přikrášluje silně Margaretin životopis, vypravuje, že se zjevil zajatkyňi v žaláři v noci drak a chtěl ji spolknout. Když udělala Margareta znamení kříže, příšera zmizela. Také prý se zahojily těžké rány křesťanky zázračným způsobem hned den po mučení. Když se šířil v lidu pro tyto zázraky stále větší neklid a četní pohané se dali pokřtít, neznal už hněv místodržícího mezí. Olybrius nařídil stětí mladé křesťanky, které bylo provedeno nakonec na veřejném náměstí města. Bylo to r. 305.

Úcta a tradice: ve středověku byl Margaretin den pro sedláky důležitý pro předpověď počasí. Když bylo počasí předtím dobré, začínaly v ten den žně: 20. července se také platilo selské nájemné.

Znázorňování: Margareta z Antiochie byla znázorňována různým způsobem. Zvláště často ji vidíme s drakem (legenda), např. na malbě od Tiziana v Pradu v Madridě nebo na kresbě od Martina Schongauera (Kabinet mědirytní, Berlín). Často má Margareta u sebe palmu, kříž, hůl s křížem i korunu, knihu a hřeben. Častěji byla Margareta znázorňována i s jinými pannami, např. s Barborou na křídlovém oltáři od Altdorfera v klášterním kostele ve Sv. Floriánu v Rakousku. Také mučednictví nacházelo svůj výraz ve výtvarném umění: např. malba od Carraciho ukazuje v kostele sv. Mauricia v Mantově Margaretino stětí.

Pod patronací sv. Markéty je skvostný klášterní kostel břevnovských benediktínů v Praze. Je klasickou ukázkou radikálního baroka. Jeho předchůdcem byla starší svatyně, představovaná během několika staletí. Z románské fáze z doby kolem roku 1040 pochází unikátně dochovaná krypta, objevená v letech 1965- 69 pod chórem, trojboká stavba členěná polosloupky, mezi nimiž jsou výklenky s okny. Představuje jednu z nejstarších a nejhodnotnějších raně románských památek u nás. Současný vrcholně barokní kostel byl nově postaven v letech 1708-15 pravděpodobně K. Dienzenhoferem.

Hlavní oltář sv. Markéty byl svěcen roku 1720. Skicu architektury patrně vypracoval K.I.Dienzenhofer, sochy pocházejí z dílny M. V. Jakela. Dřevěná pozlacená Markétina socha drží v pravici kříž a v levici mučednickou palmu, má duté jádro v němž jsou uloženy relikvie. K Markétě se otáčejí andělé s rohy hojnosti, atributy dobré úrody, již je světice patronkou, shora jim žehná Bůh Otec. Svatostánek zdobí plastika mystického beránka.

Mučednictví Margarety a její boj se satanem v podobě draka. Podle dřevorytu od Michaela Wolgemuta, který vznikl v 15.století.

Farní zájezd za sakrálními památkami západních Čech

Dne 17.5.2003 se uskutečnil farní zájezd do Západních Čech s cílem navštívit sakrální památky vrcholného baroka – Mariánská Týnice a klášter Plasy. Ale nejen jich.

První zastavení bylo naplánováno na 10:00 v Potvorově, kde stojí románský kostel zasvěcený sv. Mikuláši. Čas příjezdu 9:59. Čekal na nás páter Gilbert Matuška který nás

seznámil s historií a výzdobou kostela, svými farnostmi mezi ně patří Plasy. Setkali jsme se s ním ještě jednou a to v restauraci u Tomáše v Plasích. Kostelík je působivý svou slohovou čistotou a střídou, jednoduchou a vyváženou vznešeností vnitřního prostoru. Kostelík byl opevněn, čehož dokladem jsou kruhová okna, která sloužila současně i jako střílny.

Po krátkém přesunu nás čekala barokní perla od Jana Blažeje Santiniho – Mariánská Týnice. Je to poměrně velký komplex citlivě a působivě zasazený do krajiny, viditelný ze všech stran. Areálu dominuje kostel s obrovskou kupolí a mohutným prostorem, který je v současné době v rekonstrukci. Vzhledem k tomu, že v sobotu probíhala venkovní slavnost s vystoupením pěveckých sborů a ukázkami řemesel, bylo možné projít celý areál, včetně vnějších ambitů. Expozice v místním muzeu nabízí velmi pěknou kolekci gotických soch a velkoryse řešené sály dokumentující život místního regionu a jeho bohatou historii. Na nádvoří jsme mohli obdivovat řemeslné umění s možností koupě vytvořených exemplářů. Začal se hlásit hlad a tak jsme se vydali do Plas.

Oběd proběhl v restauraci u Tomáše. Obsluha byla vzorná a oběd chutnal všem. Někteří z nás stihli procházku podél řeky Střely až ke komplexu cisterciáckého kláštera. Opozdilci dojeli

autobusem cca. 500 m. (to je ostuda) a následovala prohlídka tohoto kláštera. Tento klášter byl založen králem Ladislava II 1144-45. Plaský klášter je postaven doslova na vodě – je to ukázka unikátního lidského génia a důmyslu. Hned u vchodu je malý bazének

, který dokumentuje výstavbu kláštera. Byl postavený na 5.000

dubových kůlech s dokonalým vodním systémem, který kontroluje stav a částečně kvalitu vody. Průvodkyně nám přečetla nápis „Bez vody se tato stavba zřítí.“ Prohlídku jsme začali v ambitech s krásně restaurovanými freskami ze života cisterciáků. Následovala prohlídka letního refektáře, kde je původní podlaha, nádherná štuková výzdoba. V objektu se točili Bídníci s Gérardem Dépardieu. Kaple sv. Bernarda je pravý skvost Santiniho umění - jeho typická hvězdice završující klenbu nás uchvátila svou vznešeností a touhou vzlétnout k nebesům a proniknout do jejich tajemství.

Druhá kaple, zasvěcená sv. Benediktovi, je neméně působivá. Vynikající akustika, kterou vyzkoušel pan J. Plíšek společně s některými farníky. Nachází se zde též freska jejíž výška je 27 metrů. Po ukončení prohlídky jsme prožili mši svatou v místním kostele.

Posledním zastavením byl renesanční kostel sv. Václava v Kralovicích. Na hlavním oltáři je originál Piety, pocházející z Mariánské Týnice. V kostel se nachází mumiová hrobka Gryspeků. Průvodkyně se nám velmi věnovala. Pan varhaník Plíšek vyzkoušel místní varhany a někteří z účastníků si stačili prohlédnout nově zrekonstruované náměstí v Kralovicích s novou kašnou.

Pout' byla bohatá nejen na duchovní a umělecké zážitky, ale i na vřelost a pospolitost účastníků k době navzájem. Potěšili jsme se humorem i pozorností poutníků rozdáváním vlastnoručně vyrobených dobrot – koláčů, buchet, dortíků. Ale nejkrásnější a nejmilejší zážitek byl z teplého lidského slova a je zapsaný hluboko v srdci každého z nás, kdo se pouti, byť i poprvé zúčastnil.

Marie Valentová

Farní návštěva kláštera na Pernikářce

Letošní návštěva kláštera 8.června 2003 byla jubilejní – desátá. Proto byla i trochu jiná, a pro mnohé účastníky překvapující. Většina farníků totiž netušila, že v blízkosti naší farnosti se nachází klášter Casa Edith Stein v pěkně zrekonstruované usedlosti Pernikářka. Nové bylo také to, že jsme letos po řadě mužských klášterů zavítali do kláštera ženského a navíc jsme do něj putovali společně pěšky z naší kapličky Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce. Tam jsme se sešli k prohlídce kapličky, která je po celkové generální opravě. P.Lohel nás

v krátkém výkladu seznámil s historií kaple i jejím restaurovaným mobiliářem (podrobně popsala historii vzniku kaple nedávno zesnulá historička dr. M. Marešová v jednom z našich starších farních listů).

Kaple na Klamovce je nejstarším košířským kostelem. V její blízkosti bývaly dříve četné vinice. Jedna z nich se nazývala Okrouhlík a toto jméno dosud nese část dnešní oblasti Klamovky, zejména okrouhlé návrší, zdvihající se hned za kapličkou. V době kolem roku 1730 pomáhal Okrouhlík svými výnosy vydržovat jezuitskou kolej u sv. Klimenta na Starém Městě, které náležel. V této době však v místech, kde se dnes nachází kněžiště kaple, stála jen původní malá kaplička z konce 17. století. Dnešní kaple vznikla jejím rozšířením roku 1752. Jedná se o hodnotnou barokní architekturu obdélného půdorysu s polokruhově uzavřeným kněžištěm a sakristií. V průčelí je dominantní motiv karulového okna. Hlavní oltář je zasvěcen tajemství Panny Marie Nanebevzaté, kde je Panna Maria v typickém barokním znázornění – v expresivní rozvířené atmosféře plné duchovního nadšení. Je obklopena apoštoly a celou řadou andělů. Obraz v horní části oltáře znázorňuje Nejsvětější Trojici. Na postranních oltářích jsou obrazy Vzkříšeného Krista. Další obrazy pak ukazují udělování almužny a křesťanské milosrdenství. Na vzácné dřevěné bohatě zdobené kazatelně je znázorněn Duch svatý a Panna Maria. Je doloženo, že do kapličky i z kapličky se konaly poutě od 2. poloviny 7.století. Záznamy jsou v matrikách farností Liboc, Smíchov a kostela sv. Tomáše na Malé Straně. V dnešní době jsou v kapli mše sv. v pondělí a úterý v 7,30 hod. s výjimkou letních měsíců. V létě je však možné přijít na pouť, která se konává v den slavnosti Panny Marie Nanebevzaté 15.srpna.

Po zajímavé prohlídce kaple, kdy si i někteří účastníci zavzpomínali na pravidelné nedělní mše svaté ve válečných a poválečných letech, a po společné modlitbě desátku růžence jsme vyrazili cestou do kopce. Na konci ulice u Pernikářky 1/111 jsme našli cíl naší výpravy, klášter Casa Edith Stein sester karmelitek sv. Terezie z Florencie. Tam jsme již byli očekáváni s uvítáním tří sester karmelitek. Ty nás zavedly do kongresového sálu hotelu, který rovněž provozují a kde nás oficiálně přivítala matka představená. Úvodem jsme shlédli diapozitivy, které byly provázeny slovem o historii kongregace a usedlosti Pernikářky.

V místech, kde stojí dnešní objekt Pernikářka, byla v 15. století vysazena vinice, kterou podle historických pramenů od r. 1488 až do roku 1579 vlastnila řada majitelů. Kupodivu všichni byli pernikáři a tak přišla usedlost ke svému jménu. Budovy Pernikářky vznikly již v 17.století, kolem roku 1800 došlo k přestavbě a jejich nynější, v zásadě pozdně barokní stav je výsledkem úprav z počátku 19.století. V 70.létech 20.století byly hospodářské objekty upraveny na byty a spolu s hlavní budovou pronajaty. Od r.1964 jsou tyto budovy památkově chráněny. Od 80. let patřila Pernikářka Střednímu odbornému učilišti Dopravních podniků, které provedlo několik rekonstrukcí. Sestry karmelitky mají tyto budovy od roku 1997. Po rozsáhlé rekonstrukci se stala Pernikářka od 6. května 2001 domovem sester. Dům

byl v tento den slavnostně otevřen za účasti kardinála Vlka a je k dispozici všem, kdo hledají zařízení pro modlitbu, ztišení a. reflexi. Během akademického roku v části domu vyhrazené pro kolej žije 23 vysokoškolských studentek. K dispozici je kaple sester, knihovna, hovorny a také sál s možností simultánního tlumočení. Dům nese jméno Edith Steinové-sv. Terezie Benedikty od Kříže (1892-1942), filozofky,žačky a spolupracovnice E.Husserla, autorky významných prací z oblasti fenomenologické filozofie, psychologie a pedagogiky, která původem ze židovské rodiny po letech vzdálení se víře našla své místo v katolické církvi. Vstoupila do řádu bosých karmelitek a její vědecká činnost skončila až deportací do Osvětimi, kde pravděpodobně 9. srpna 1942 zemřela.

Karmelitky sv. Terezie z Florencie patří k jedné ze dvou kongregací karmelitek, které začaly v Čechách působit po zhroucení komunistického režimu a které ke kontemplativnímu charakteru řádu připojily i vnější apoštolát. První z nich, karmelitky Dítěte Ježíše, pracují spolu s otci bosými karmelitány v chrámu

Pražského Jezulátka a na Zbraslavi. Druhou kongregací úzce spojenou se spiritualitou Karmelu jsou právě sestry karmelitky sv. Terezie z Florencie, přičemž přídomek „z Florencie „ neoznačuje neznámou světici, ale připomíná toskánský původ této řeholní rodiny. Řeholní společenství, jako jsou sestry karmelitky sv. Terezie, usilují o to, aby vlastním životem vydávaly svědectví o živém Bohu a doprovázely druhé na jejich cestě modlitby k setkání s Bohem uprostřed současného světa. Podstatným prvkem jejich charismatu je eucharistická adorace. Z ní a z kontemplativní modlitby vůbec vychází a čerpá veškerá jejich apoštolská činnost ve farnostech, školách, exercičních domech podle potřeb místní církve. Jejich zakladatelkou je blahoslavená Terezie Marie od Kříže (1846-1910), vlastním jménem Teresa Manetti, narozená v Campi Bisenzio u Florencie v italském Toskánsku. Kongregaci založila v roce 1874.

Po různých dotazech nám sestry ukázaly klášter, hotel i kolej pro studentky a pohostily nás v jídelně. Závěrem vznikla společná fotografie a přišlo loučení, po kterém jsme s pěkným pocitem a radostí v srdci hezky prožitého nedělního odpoledne odcházeli ke svým domovům.

V. Plíšek

P.S. Pro ty, kterým se nepodařilo klášter navštívit připomínáme, že v klášterní kapli slouží každou středu v 17,30 mši svatou premonstráti ze Strahovského kláštera. V prázdninových měsících červenci a srpnu se v kapli bohoslužby nekonají.

Dovětek jedné z účastnic:

Ráda bych poděkovala důstojnému Pánu L. Klinderovi a všem ostatním, kteří vybrali tak pěkný výlet do kláštera kongregace sester karmelitek od sv. Terezie na Pernikářce 8.6.03. Nedovedla jsem si až dosud představit, že na Smíchově je tak krásně obnovený klášter. Tři italské sestřičky se vzorně starají o celý rozlehlý objekt, o kterém nám hezky vyprávěly a promítly nám i diapozitivy z historie jejich kongregace. Poskytly nám také občerstvení, které bylo v horkém počasí velmi vítané. Na oplátku byly pozvány na bohoslužby do obou košířských kostelů (i na táborák na závěr školního roku) a s radostí jsme zaznamenali již 10.6.03 jejich první návštěvu na ranní mši sv. v kapli Nanebevzetí Panny Marie.

L. Dušková

Desáté výročí putování po kláštorech

Občas slychávám, že nějaká firma, televize či instituce slaví 10. výročí a při té příležitosti oslavuje, rekapituluje a dává slevy. Dovolte mi, abych se i já rozpomněl na první impuls, myšlenky a začátky této košířské tradice v dnešním prázdninovém čísle, které občas bývá více oddechové a kde se tu a tam vyskytnou neobvyklé zážitky (např. putujících košířských výrostků na Praděd či ten s mrtvou kočkou poletující sem a tam přes plot).

Nuže tato tradice se zrodila z Vašeho podnětu. Již si nepamatuji, která starší farnice s tím přišla na „valné hromadě“, kde také vždy býval vyžadován řečnický příspěvek od mládeže. A po jednom takovém mém vystoupení, kde jsem vylíčil, co zase mládež dělala, kde různě byla a jak se schází, se přihlásila jedna dobrá žena s tím, že by starší farníci chtěli také někdy někam vyrazit s mládeží a že pro ně kostelní spolek nic nepřichystá, jenom tu hromadu (rozumí se valnou). A nyní se přiznávám, že jsem nejdříve tuto připomínku nebral moc vážně a přemýšlel takto: Možná, že když jsem ve svém řečnění mluvil o prázdninovém putování mládeže po jižní Moravě s batohem na zádech, že by také babičky uvítaly něco takového. A tak jsem nejdříve přišel na nápad připravit pro ně puťák pod širák. Dokonce jsem si říkal, že bychom babičky mohly obléci do maskáčů. Našel jsem ale jen jednu pozitivní stránku věci: jistě by s sebou napekly hodně buchet a koláčů. A také týden se mi zdál nějak dlouhý. A tak jsem přišel na další nápad. Uděláme jim po Praze noční bojovku. Ale to jsem si zase nebyl jist, kolik by se jich bez úhony vrátilo zpět. A tak do třetice jsem se více a odpovědněji zahloabal a ještě jeden nápad ulovil. Co se takhle někdy v neděli odpoledne vypravit někam společně. A že jsme pražská farnost, tak proč třeba nevyužít krásných starobylých klášterů, kterých je po Praze dost. A něco se při tom dozvědět nejen o stavbě, ale i o historii a současnosti řádu. A třeba i nahlédnout do těch míst kláštera, kam by se jinak jednotlivec nedostal.

A který klášter vybrat jako první? No přece ten strahovský. (Jako bychom tušili, že k nám za pár měsíců přijde také jeden premonstrát.) No a přijde vůbec někdo? Můj bratr Vojtěch tehdy tipoval 20 lidí. A já, protože jsem optimista, tak 30. A výsledkem jsem byli překvapeni oba dva – dostavilo se jich osmdesát! S podobně vysokou účastí následovaly návštěvy dalších klášterů. Roku 1995 benediktinský v Břevnově, 1996 kapucínský s Loretou, 1997 křížovnický u Karlova mostu, 1998 kanovníci na Vyšehradě, 1999 dominikáni u Sv. Jiljí, 2000 karmelitáni u Jezulátka, 2001 minorité u Sv. Jakuba a v roce 2002 bývalí augustiniáni na Karlově. Letos po deseti letech se můj bratr Vojtěch zúčastnil také, i když jen první půlky v kapličky na Klamovce. Tentokrát jsem ale netipoval počet osob, ale čas, kdy bratr odběhne k porodu. A už tři hodiny po tom, co jsme se vesele rozloučili s karmelitánkami, se mu narodil syn Jan (Nepomucký). A tak k té početné skupině přibyl další človíček, který se už těší na to, až se naučí chodit, aby se v dalších letech mohl připojit k té farnosti, co se vždy zjara vypraví společně do jednoho z klášterů.

Václav Plíšek

P.S. Abych nezapomněl na tu jubilejní slevu. V příštích desetiletích můžete všichni s námi do klášterů chodit zdarma.

POZNÁVÁME NAŠE FARNÍKY

Krásné životní výročí oslavila v červnu paní varhanice EVA ŠARBACHOVÁ, která mistrně zvládá královský nástroj v kostele Nejsvětější Trojice. Z bohatého pokladu českého kancionálu vybírá i méně známé mešní písně a přispívá tak k obměně kostelního zpěvu. Děkujeme jí za její obětavost a přejeme jí (i sobě), aby ještě dlouho mohla „udávat tón“. Vyprošujeme jí k tomu hojnost Božího požehnání.

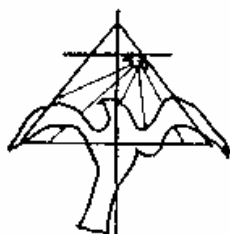
VĚRA RUPKOVÁ. I jí děkujeme za dobré dílo a přejeme hodně síly a radosti ze služby Pánu.

A ještě jedno úplně čerstvé výročí. Manželům Magdě a Vojtěchovi Plíškovým se narodil v den našeho farního putování na Pernikářku – 8.6.03 prvorozený syn. A jaké jméno dostane nový křesťan, první vnuk našeho pana varhaníka? Samozřejmě po dědečkovi, Jan Nepomucký. Přejeme malému Janovi, aby „rostl a sílil v bázni Boží“ a byl láskou a radostí celé rodiny.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné

Září

Svátek povýšení sv. Kříže

Kříž je zřejmě nejčastěji se vyskytujícím symbolem křesťanské víry. S jeho mimořádným symbolickým významem se však můžeme setkat již v době předkřesťanské, kdy byl velmi rozšířeným a obsahově bohatým symbolem.

Podobně jako čtverec měl i kříž podíl na symbolice čísla 4. Tak např. se jím vyjadřovaly čtyři světové strany. Úvaha o dvou ramenech kříže, ukazujících opačnými směry, vedla symbolicky uvažující mysl k závěru, že kříž je obrazem spojení protikladných oblastí, zvláště nebe a země nebo prostoru a času. Mnohé africké kmeny vidí v kříži znamení křížovatky, na níž se protínají cesty živých a mrtvých. V Asii zase často vysvětlují svislé břevno kříže jako symbol aktivních z nebe vycházejících sil a jako prvek mužský, zatímco horizontální břevno odpovídá pasivním silám a ženskému principu. Jindy zase se vyjadřuje symbolem kříže rovnodennost, ale též slunovrat. Často byl kříž spojován s kruhem. Toto spojení vyjadřuje spojení nebe a země, vyrovnání aktivity a pasivity, dokonalého člověka. Když však posuzujeme kříž s kruhem jako zobrazení kola, potom se podílí na jeho sluneční symbolice. V Asii vyjadřovali někdy symbolicky slunce dokonce jen znamením kříže bez kruhu. Jiný symbol slunce a ohně, užívaný nejdříve v Asii a později v germánské oblasti, je hákovitý kříž (svastika).

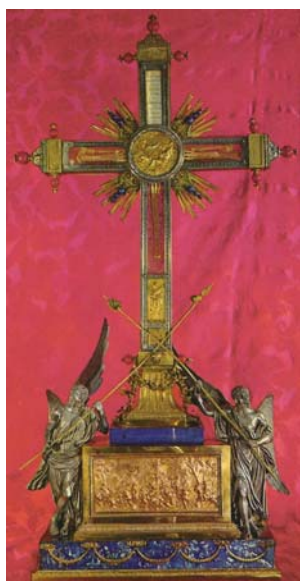
V křesťanství dostalo znamení kříže Kristovou smrtí nový obsah. Znamená nejen utrpení, ale zároveň vítězství v Kristu a stalo se znamením křesťanství. Z váhavých počátků ve starokřesťanské době, kdy silně působily představy potupné smrti na kříži a kdy jeho zobrazování bránila odůvodněná obava před krutými pronásledovateli, stal se kříž po celém světě nejvíce rozšířeným a uctívaným symbolem.

Kristův kříž dominuje nejen v liturgii Velkého Pátku Velikonočního tridua, ale je také zvláště zvýrazněn v souvislosti se Svátkem Povýšení svatého kříže 14. září, který letos připadá na neděli. Původně se od 4. století slavila památka Nalezení sv. Kříže (14. září 320) a Posvěcení Konstantinovy basiliky "Martyrion" (chrámu Božího hrobu) na golgotském návrší v Jeruzalémě.

Původ svátku můžeme tedy jednoznačně sledovat v Jeruzalémě, kde se už v 5. století 14. září vystavovaly k veřejné účtě věřících zbytky dřeva z Kristova kříže. Tam byla tato slavnost slavena s velikou okázalostí. Příprava na slavnost trvala čtyři dni. Zástupy poutníků přicházely do Jerusalema až z Egypta, Mesopotamie a Persie. Poněvadž při slavnosti byla relikvie sv. Kříže za slavných obřadů poutníkům ukazována, dostal svátek též název "Povýšení vysoce úctyhodného a životodárného Kříže". Později spojili latiníci s tímto dnem

památku vrácení relikvie sv. Kříže císařem Herakliem. R. 614 dobyl totiž perský král Chosroes II. Jerusalema a kromě jiné kořisti odnesl ze sv. města i nejdrahocennější relikvii křesťanství. Po čtrnácti letech zdvihl východořímský císař Heraklius proti Peršanům válku, a když je porazil, získal nazpět tento vzácný poklad. Zbožný císař osobně přinesl posvátnou relikvii do Jerusalema a odevzdal ji patriarchovi Zachariášovi 3. května 630. Vrácení svatého Kříže naplnilo křesťany hlavně na západě velkým nadšením. Zatímco východní křesťané slavili slavnost zasvěcení gogotského "Martyria" 14. září, na západě větší ohlas měl svátek oslavující památkou událost 3. května. Změněno bylo však jméno i význam svátku v "den sv. Kříže" nebo "nalezení sv. Kříže". Tak 3. května se slavila památka Nalezení sv. Kříže a 14. září památka Povýšení sv. Kříže (ve spojení se slavným vrácením sv. relikvie jeruzalémskému chrámu v r. 630). Svátek 14. září pronikal na západě jen postupně, protože týž den slavivala se památka mučedníků Kornelia a Cypriana. Později však slavival se hlavně v Říme velmi slavně. Ráno se odebral papež s kardinály do památné kaple sv. Vavřince v Lateráně. Vzal částku sv. Kříže a za chvalozpěvu "Te Deum" nesl ji do kaple sv. Silvestr, kde byla uctívána podobnými obřady jako se uctívá kříž na Velký pátek. Po uctění sv. Kříže sloužil Papež ve své basilice slavnou mši svatou.

V Římě však stojí také monumentální Basilika sv. Kříže v Jerusalemě, která se váže svým založením, jak je patrné z jejího názvu, ke svatému Kříži, který nechala císařovna sv. Helena před svou smrtí přenést z Jerusalema sem do svého paláce. Před obdobím císaře Konstantina palác vždy existoval jako soukromý příbytek známý pod jménem Sessorianum, jež bylo také dáno basilice, není však známo, jak se budova dostala do rukou císaře a stala se residencí Konstantinovy matky. Než císařovna zemřela brzy po svém návratu z cesty, kterou vykonala do Palestiny v r. 326, můžeme předpokládat, že nebyla schopna učinit mnoho příprav pro umístění basiliky, měla však základ pokrytý půdou z Jerusalema, na kterém nyní stojí kaple sv. Heleny, a od něhož basilika dostala jméno "Jerusalem". Uvnitř kaple je především umístěna socha sv. Heleny a vzácné relikvie - část nápisu na kříži ("Ježíš Nazaretský - král židovský"), dva trny z Kristovy trnové koruny, prst ruky sv. apoštola Tomáše, jeden z hřebů k přibití Ukřižovaného Pána.

Římská Basilika sv. Kříže v Jerusalemě je v současné době svěřena do patronace pražského arcibiskupa kardinála Vlka.

Liturgická oslava sv. Kříže se neváže pouze na dějinný podnět, ale má hlubší smysl. Ctíme Kříž jako nástroj vykupitelského utrpení i jako vítěznou korouhev mesiášského Krále, jako strom života zborcený purpurem krve Vykupitele a jako posvátnou váhu, na níž byla odvážena výkupná cena naší spásy, jako pomník vykupitelského vítězství, ale též jako "patibulum" - mučednické dřevo Božského Trpitele a oltář obětního Beránka.

Tímto svátkem ukazuje Církev na Kříž Kristův. Jiné zabarvení měl však sv. Kříž v radostné velikonoční době (na svátek Nalezení sv. Kříže 3. května) a jiné 14. září v liturgickém podzimu, kdy liturgie posledních neděl na blížícím se sklonku církevního roku mluví o posledním příchodu Syna člověka k soudu.

"Já se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět."

Gal 6,14.

"Až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě." Jan 12,32.

Použitá literatura: Misál, Kostelní Vydří 2000.

Cinek, Fr.: Mše sv. v bohoslužebném řádu církevního roku, Olomouc 1935.

Drenkelfort, H.: The Basilica of the holy Cross in Jerusalem, Roma.

Studený, J.: Křesťanské symboly, Olomouc 1992.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Září 2003

3. středa	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
5. pátek	První pátek v měsíci
7. neděle	23. neděle v mezidobí
8. pondělí	Svátek Narození Panny Marie
12. pátek	Jména Panny Marie
13. sobota	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. neděle	Svátek Povýšení svatého Kříže
15. pondělí	Památka Panny Marie Bolestné
16. úterý	Památka sv. Ludmily, mučednice
20. sobota	Památka sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků
21. neděle	25. neděle v mezidobí
27. sobota	NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ Památka sv. Vincence z Pauly, kněze
28. neděle	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona české země
29. pondělí	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. úterý	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

- **Setkávání starších farníků** v domečku u kostela Nejsvětější Trojice bude pokračovat pravidelně každý pátek po mši sv. od 18,30 hod. počínaje prvním pátkem **v září 5.9.2003.**
- **Promítání dvou krátkých videofilmů s názvem „Jihlavsko pohostinné“ a „Jihlava stříbrná“** se uskuteční v sobotu **6. září po večerní mši sv. v 18,30** ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého jako informační příprava na farní zájezd
- Prosba k Duchu svatému při **mši sv. za studující děti a mládež** a farní táborák na začátku školního roku budou u sv. Jana Nep. **v sobotu 13. září od 17,30 hod.** Všichni farníci jsou srdečně zváni.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltární** bude v kostele Nejsvětější Trojice ve dnech **14.-17.9. vždy od 16,30 do 17,30 hod.** s následnou mší sv.
- **Výchova dětí v pravé křesťanské katolické víře** je prvním a nejdůležitějším úkolem rodičů. Je však třeba dětem také dopřát soustavné a kvalifikované vzdělání ve víře pod vedením zkušeného pedagoga náboženských nauk. Přitom nejde o pouhé předání informací, ale duchovní a mravní utváření osobnosti. Tato služba je v novém školním roce znovu k dispozici, a proto je možné se souhlasem alespoň jednoho z rodičů přihlásit děti na **pravidelné hodiny náboženství**, jejichž rozvrh bude konsultován se sestrou Mgr. Marijánou Syrovátkovou v **neděli 21. září** po dopolední bohoslužbě v 10,00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Do té doby je třeba soustředit přihlášky, které si rodiče mohou vyzvednout a potom odevzdat v sakristii obou kostelů.
- **Farní výprava autobusem na Jihlavsko** se uskuteční **v sobotu 27. září.** Prosíme účastníky zájezdu, aby se co nejdříve zapsali v sakristii. Odjezd bude v 7,30 hod. od kostela sv. Jana Nep. Návrat ve večerních hodinách (přibližně v 19,00 hod.)
- **Poutní mše sv. v zimní kapli sv. Václava v objektu košířského kostela sv. Jana Nep. bude v neděli 28.9. v 17,30 hod.**

Zpráva Farní charity

Sbírky za rok 2001

Leden - únor

19. Finanční sbírka - Fond ohrožených dětí 2 500,0Kč

Březen

20. Finanční sbírka - Podpora zdraví dětí a matek
v rozvojových zemích pro UNICEF 1 000,0Kč

Duben

21. Finanční sbírka - Pomoc na novou krytinu pro
secesní kostel sv. Martina v Odrách 2 000,0Kč

Květen

22. Finanční sbírka - Pomoc nejchudším lidem v indii -
Nadace sv. Františka 6 500,0Kč

Červen

23. Finanční sbírka - Pomoc mentálně postiženým 7 000,0Kč

Červenec-Srpen

24. Finanční sbírka - Pro Misijný dom Matky Božej na Slovensku 5 000,0Kč

Září

25. Finanční sbírka - Na renovaci kostela v Okounově 2 000,0Kč

Říjen – Listopad

26. Finanční sbírka - Na obovu kláštera sester
premonstrátek v Doksanech 5 000,0Kč

Prosinec

27. Finanční sbírka - Na vybudování kláštera sester
karmelitek od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře 5 000,0Kč

Sbírky za rok 2002

Leden - únor

28. Finanční sbírka - Na obnovu sloupu Panny Marie
na Staroměstském náměstí 2 890 Kč

Březen

29. Finanční sbírka - Na pomoc chudým lidem v Africe 8 800 Kč

Duben

30. Finanční sbírka - Na výstavbu nového kostela v Loukách 2000 Kč

Květen

31. Finanční sbírka - Na domov pro dětský život 1 600 Kč

Červen

32. Finanční sbírka - Pomoc postiženým leprou 1 022 Kč

Červenec-Srpen

33. Finanční sbírka - Pomoc postiženým maláří 1 640 Kč

Září

34. Finanční sbírka - Pomoc postižený tuberkulózou 1 038 Kč

Říjen – Listopad

35. Finanční sbírka – Na klášter trapistů Nový Dvůr 3 000 Kč

Prosinec

36. Finanční sbírka – pomoc mentálně postiženým 4 500 Kč

== Pozdrav z Vlašimi od P. Jana Dlouhého ==

Skupina čtyř košířských ministrantů se krátce před odjezdem na pouť do Medžugorje zastavila ve Vlašimi u nového správce farnosti **P. Jana Dlouhého**, který do Vlašimi přišel před několika dny z Křečovic. Při této příležitosti se ho za košířské farníky zeptala:

1) Jak jste se rozloučil v Křečovicích a jak na ně budete vzpomínat?

Rozloučení v Křečovicích mělo předeheru a hlavní dějství.

Předehra spočívala v tom, že po obdržení dopisu z Arcibiskupství, kterým byl naznačen úmysl pana kardinála přemístit mě do Vlašimi od 1.7.03, jsem byl nucen tuto skutečnost oznámit věřícím. Pro ně to bylo překvapení možná ještě větší než pro mne. První reakce tedy byla dost odmítavá, neboť farnost byla zvyklá na kněze, kteří působili v místě mnohem déle než já (se svými šesti léty).

Před skutečným odchodem z Křečovic jsem se setkával často s výrokem: „Tak jsem slyšel(a),

pane faráři, že nás chcete opustit.“ To mě dost zamrzelo, protože já jsem věřící opustit nechtěl. ani bych o to do budoucna nestál. Proto jsem také věřícím říkal, že se s nimi loučit nechci, neboť si myslím, že to ani dost dobře nejde. Trvale zůstávají v mé mysli a vzpomínám na ně stále, i když čas jistě určité detaily setře už i kvůli fyzické vzdálenosti.

Hlavní dějství rozloučení bylo 1.července 2003, kdy jsem svěřené farnosti fyzicky předával svému nástupci P. Kazimíru Dušovi za přítomnosti benešovského vikáře P. Krinka. To trvalo celý den a navečer jsme slavili v křečovickém kostele mši svatou, kdy bylo předání slavnostně završeno. To bylo chvílemi dost dojemné.

2) Jak Vás přijali v novém působišti ve Vlašimi a kolik farností Vás zde čeká?

O přijetí v novém působišti ve Vlašimi jsem měl psát spíše před rozloučením v Křečovicích, protože předcházelo-bylo už 30.června. Trvalo také celý den s večerní mší svatou, kterou vedl generální vikář, P.Slavík. Kostel byl zaplněn věřícími, kteří mě po mši svaté zdravili. Přijetí bylo opravdu srdečné a měl jsem z něj radost, zvláště proto, že přišli i věřící z ostatních farností, které mám spolu s kaplanem Janem Bohmem spravovat – t.j. z Domašína, Radošovic a Velíše.

Pobyt ve Vlašimi jsem začal malířskou úpravou 2 místností v patře fary, čeká mě ještě dovybavení nábytkem. Samozřejmě, že se teď musím rozkoukat a trochu zabydlet, ale myslím, že to jde dost rychle, neboť mi v tom mnoho dobrých duší pomáhá. Bohu díky.

Srdečně Vás všechny košířské zdravím a přeji Boží požehnání a ochranu P. Marie.

Váš J. D.

*Adresa: P.Jan Dlouhý
římskokatolická farnost Vlašim
Husovo nám. 16
258 01 Vlašim
tel. 317 842 267*

Medžugorje

Prázdniny jsou časem odpočinku, relaxace a máme (aspoň ti, co chodí do školy) více času k zamyšlení se nad sebou. Nejlepší je ale spojit zábavu i duchovní obnovu, což jsme také udělali rozhodnutím jet do Medžugorje s vlašimskou farností.

Nebyla to tedy akce košířské mládeže, ale vzhledem k tomu, že jsme jeli čtyři z Košíř, a kromě toho je Medžugorje mezinárodním magnetem duchovního přínosu, rozhodli jsme se, že Vám ji trochu přiblížíme.

Když jsem jel poprvé před dvěma lety do Medžu, nevěděl jsem o ní nic, až na pár slov o tom, že se tam zjevuje Panna Maria. Tehdy mě to nijak neoslovilo, možná i proto, že se vše odehrává daleko v cizině. Víím, že jsem dost pochyboval o tom, co jsem se dozvěděl od kamarádky, která tam už přede mnou byla. Tedy, co se tam vlastně stalo?

Vše začalo 24. června roku 1981 na svátek sv. Jana Křtitele, kdy se Panna Maria zjevila poprvé na kopci Podbrdu u vesnice Medžugorje v tehdejší Jugoslávii (dnešní Bosna – Hercegovina). Od té doby se Panna Maria zjevovala šesti vizionářům každý den v 18:40, každému z nich, ať už byli kdekoliv, ale jen do té doby, dokud někomu z nich nesdělí 10 tajemství. Všichni vizionáři byli děti: Ivan, Marija, Ivanka, Mirjana, Jakov a Vicka. Nejmladšímu Jakovovi bylo 9, nestarší Vicce 17 let. Zpočátku jim nechtěl skoro nikdo věřit, navíc se dostali do velkých problémů díky tehdejšímu režimu a hodněkrát byli vyslýcháni i vstup na Podbrdo jim byl na nějakou dobu zakázán. V jejich úsilí sdělit poselství Panny Marie jim pomáhali rodiče i kněží z místní farnosti. Zjevení v prvních dnech provázely různé světelné a nebeské úkazy i zázraky. Během dalších let docházelo k mnoha záračným uzdravením na tomto poutním místě. Nejdůležitější ale je to, co nám Panna Marie chce sdělit. Kdykoli mohli, při každé příležitosti, v kostele, doma vizionáři vřele doporučovali lidem, aby žili aspoň podle těch nejdůležitějších poselství Panny Marie, jimiž jsou:

- Pokoj** - první poselství, které bylo dokonce napsané na nebi. Nejedná se jen o mír ve světě, ale i pokoj v srdci, který může přijít jen skrze modlitbu.
- Obrácení** - to trvá celý život a každý člověk se má o to snažit. Není to jen víra ve správné víře.
- Modlitba** - Panna Maria učí modlit se ne slovy, ale srdcem. Rada modlit se často Věřím v Boha a růženec.
- Půst** - jako nejmocnější zbraň proti satanovi. Postit bychom se měli v pátek o chlebu a vodě. Panna Maria dětem říkala a litovala, že půst v Církvi skoro vymizel.
- Smíření** - Panna Maria doporučuje častou svátost smíření – aspoň jednou za měsíc.
- Mše svatá** - by měla být centrem našeho života. Panna Maria říká, že kdybychom si měli vybrat mezi zjevením a mší svatou, měli bychom jít na mši svatou. Zároveň na ní máme jít připraveni modlitbou růžence.

Kromě poselství svěřuje vizionářům Panna Maria ještě deset tajemství, která podle jejího příkazu oznámí církevním nadřazeným až přijde čas. Tajemství by se měla týkat snad budoucích událostí. Třetí tajemství se týká trvalého, nezničitelného znamení.

Tři vizionáři už znají všech deset tajemství, těm se P. Marie zjevuje jen někdy (např. na jejich narozeniny), ostatní tři vizionáři mají ještě každodenní zjevení.

O tomto čase povídá P. Marie jako o čase milosti. Je proto důležité, aby se využil v naše obrácení. Kromě vizionářů měly ještě dvě dívky dar vnitřního hlasu a vnitřního vidění P. Marie, který získaly vytrvalou a vroucí modlitbou.

Církevní stanovisko:

Medžugorská zjevení jsou od začátku sledována velmi kriticky. Z vědeckého hlediska jsou prošetřována více než jakákoli zjevení doposud. Mají své přívržence i odpůrce ve vysokých církevních kruzích, i když myslím, že už převažuje příznivý postoj. Sám papež několikrát rozumoval s vizionáři a říká, že jako K. Wojtyla by do Medžu hned jel, ale jako papež nemůže.

Také nazývá Medžugorji největší zpovědnici světa. Církevně tato zjevení zatím ani nemůžou být schválena, vzhledem k tomu, že stále trvají (více jak 22 let) a kladné stanovisko bývá vysloveno zpravidla za delší dobu po ukončení zjevení.

Musím říct, že hned mé první setkání s atmosférou a vizionáři můj pochybovačný názor změnilo a snad zasáhlo i mé srdce. Přesto když jsem přijel zpět do Prahy, moc jsem se o tom nerozšiřoval. Čím to? Bylo to zřejmě okolním prostředím, které na mě dolehlo, možná i starostmi, které tam můžeme hodit za hlavu, tady se stále ozývají. Ale teprve teď si uvědomuji, že hovořit o něčem, jako je zjevení, se dá velice těžko tak, aby to lidé nebrali na lehkou váhu. Proto jsem rád, že jsem napsal aspoň toto, ale nejlepší radu, jakou můžu dát, je jet tam a uvěřit.

Pro ty, kdo by se chtěli dozvědět více o Medžugorji, o osudech vizionářů, o zázracích apod. je k dispozici na zapůjčení knížka Pozvani Panny Márie z Medžugoria od M.S. Vasilj-Zuccarini. Byla nám velmi doporučena, jen je ve slovenštině. I tak si myslím, že by to neměla být překážka k porozumění textu i pro ty mladší. Převážně jsem z ní čerpal při psaní tohoto článku.

Je u Václava Plíška, Pavla Křížovského a Václava Drába.

V.M.D

Na cestu do Malého Beranova....

Prvním cílem podzimního farního zájezdu 27.září 2003 bude kromě zajímavých jihlavských památek a chrámů i kostel Božského Srdce Páně v Malém Beranově. Nachází se asi 7 km východně od Jihlavy. S naším košířským kostelem sv. Jana Nepomuckého ho pojí skutečnost, že ho projektoval stejný architekt – ing. Jaroslav Čermák. Ten v roce 1940 vzpomínal na Malý Beranov takto:

„Před lety měl jsem skryté a vytoužené přání: moci projektovat kostel Léta jsem se na to připravoval pečlivými studii a hlavně prohloubením svého duchovního života, k čemuž se mi ve Třetím řádu sv. Františka dostalo mnohé příležitosti a dobrého vedení. Učinil jsem slib, že svůj první projekt kostela vypracuji za každou cenu úplně zdarma. Nebylo to lehké! Právě tato stavba- nehledě k její vzdálenosti- byla spojena s tolika obtížemi, vyžadovala nespočetně obětí osobních i finančních, ale přinesla mi mnohé požehnání.

Malý Beranov! Když jsem se poprvé seznámil na svátek Božího Těla v r.1937 s beranovskými, cítil jsem hned, že jsem si tuto naši českou a katolickou obec na první pohled zamiloval, viděl jsem, že jsem mezi svými a od prvního okamžiku jsem patřil celý jim a oni se zdáli býti mými. Stál jsem před úlohou, jak pro ně vybudovat Boží chrám, aby jim byl tím nejlepším, a nejschůdnějším mostem na jejich cestě k Pánu Bohu, aby je k němu co nejvíce povznášel. Po pečlivém prostudování celého okolí a rozřešení vnější architektury avšak včleňující se do této malé a roztroušené osady, vrátil jsem se k interiéru a od té doby měl jsem jej hlavně stále

před očima a snažil se docílit prostředky co nejlevnějšími účinnu nejvyššího. Pečlivě jsem eliminoval vše, co by mohlo rušit a při nesčetných úvahách s ohledy náboženskými, liturgickými i psychologickými piloval celé dílo pilníky stále jemnějšími, abych přivedl celý prostor chrámový jednoduší a tak přehledný, aby jednak bylo ode všech vchodů ihned vidět přímo na svatostánek, a pak aby prostor tento umožnil svou přehledností spontánní společné adorace."

Kostel byl zasvěcen Božskému Srdci Páně po dřívější maličké kapličky, ke které se konaly velké poutě a kterou postavil roku 1928 maloberanovský rodák Jan Kodet za poděkování návratu svého bratra Josefa-vyučeného kupce-který byl zajat na ruské frontě roku 1915 a po usilovném hledání a strastiplném pobytu v zajetí se vrátil roku 1923 zpět do Malého Beranova.

Kostel byl postaven za velké podpory premonstrátů-strahovských opatů Zavorala a Jarolímka, který stavbou doporučil a posléze 8.10.1939 posvětil.

Po roce 1989 premonstráti obnovili řeholní komunitu v Jihlavě a pastoračně spravují Malý Beranov i dnes. Jedním z kněží, kteří dojížděli do Malého Beranova byl od roku 1990 i náš duchovní otec P. Lohel.

Na svůj chrám, který architekt Čermák řešil stejně pečlivě a důsledně jako chrám sv. Jana Nepomuckého jsou maloberanovští pyšní a pečlivě se o něj starají. Při naší podzimní návštěvě pak budeme moci poznat i některé shodné prvky a myšlenky s naším kostelem v Košířích.

Václav Plíšek

Pramen: Chrám Božského Srdce Páně v Malém Beranově L.P.1940

Znovu vydalo Karmelitánské nakladatelství r.1999 pro Kostelní Jednotu v Malém Beranově.

Poznáváme naše farníky

V srpnu t.r. oslavil své 45. narozeniny věrný návštěvník obou košířských kostelů a neúnavný účastník farních zájezdů, chráněnc našeho pana faráře, pan Martin Bláha.

Blahopřejeme a do dalších let mu vyprošujeme Boží pomoc a ochranu P.Marie.

Ve společenství farníků oslavili 50. výročí svatby manželé ing. Jan a Olga Nekulovi. Děkujeme jim za příklad vzorného křesťanského manželství zejména pro naše mladé farníky. Oběma manželům přejeme ještě dlouhá léta společného života ve zdraví a lásce vzájemné i Boží.

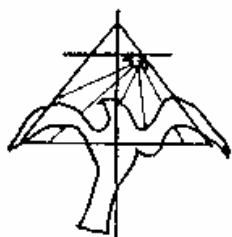
Naším exfarníkům Veronice a Petrovi Zborníkovi se 6.srpna narodila druhá dcera, jménem Ludmila. Ať z ní vyroste dobrá křesťanka jakou byla její patronka! Rodičů i oběma rodinám prarodičů přejeme hodně trpělivosti při výchově obou potomků.

Zaznamenali jsme.....

Košířský pan farář, P. Lohel Zdeněk Klindera Th.D., O.Praem. se skromností sobě vlastní nedal na vědomost svým farníkům, že byl před několika měsíci jmenován **podpřevorem Královské kanonie premonstrátů na Strahově**. Nicméně, jak jsme zaznamenali, toto stoupání v řádové hierarchii mu nestačilo a rozhodl se vystoupit ještě výše. Jištěn ing. Suchým provedl začátkem léta prvovýstup na věž kostela sv. Jana Nepomuckého, aby z těchto výšin obhlédl své košířské pastviny a svěšené stádo. Všechny věrné ovečky (samozřejmě i beránci) mu k oběma výstupům blahopřejí a spolu s ním se těší z jeho úspěchů.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné

Listopad

NAHLÉDNUTÍ DO NEBESKÝCH OKEN

Každoroční slavnost Všech svatých v nás provokuje stále silnější touhu po nebi. Nemyslíme tím nebe v hebrejštině nazývané šammajim, klenutou plochu nad zemí, od ní oddělené prostorem - prostě oblohu. Pro jeho stvoření (Gen 1, 14. 15, 2, 4, 14, 19) se užívá v Písmu krásného obratu "Bůh roztáhl, rozprostřel nebe" (Job 9, 8, Iz 44, 24, Jer 10, 12) jako stan, pod nímž bydlí lidstvo na zemi."

Toto nebe je pro nás viditelné, díváme-li se třeba ze svých příbytků více či méně čistými okny. Avšak z toho všeho, co obklopuje naši planetu Zemi, zachytíme zvláště v denním světle pouze nepatrný zlomek.

Pán Ježíš použil tohoto obrazu pro lidské chápání nejhodnějšího, když mluvil o svém a našem Otci, který je v nebesích (Mt 5, 14. 26 a j.) Nebe je místem blažených. Na to poukázal Pán Ježíš ve svém slibu: "V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já" (Jan 14, 2. 3).

Do tohoto nebe zatím nejsme schopni nahlížet, neboť okna jsou ještě zastřena. O něm platí slova apoštola Pavla: "Žádné oko nikdy nevidělo, žádné ucho nikdy neslyšelo, žádný člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují" (1 Kor 2,9). Právě smrt nebo očišcové tresty představují onu roletu nebo závěs, který budoucí štěstíve zatím dělí od nejblaženějšího údělu.

To však neznamená, že jsme zatím odsouzeni k totální nevědomosti o existenci a povaze této skutečnosti přesahující všechna naše slova i představy. Boží slovo o nebi nemlčí. Mluví o něm často obrazně jako o životě, světle, pokoji, svatební hostině, stolu v domě Otce, království, ráji či nebeském Jeruzalému. Jde o konečný cíl člověka, naplnění jeho nejhlubších tužeb, stav dokonalého a věčného štěstí ve spojení s Bohem a ve společenství ostatních svatých lidí a andělů.

Do nebe přijde jenom ten, kdo zemřel v Boží milosti a dostiučinil za hříchy, které spáchal.

Nebeské vítěze čekají tyto radosti:

1. patří na Boha tváří v tvář, poznávají a milují Boha bezprostředně a po celou věčnost,
2. jsou navždy zproštěni každého i sebemenšího zla,

3. mají na věky všechno dobré.

Prožívání blaženosti u nich není ve stejné míře: kdo více dobrého vykonal, obdrží také větší odměnu.

Uvažování o nebeských radostech nás nabádá k tomu:

1. abychom pozemské hodnoty nepřeceňovali a po věčných co nejvíce toužili,

2. abychom věrně vytrvali v boji proti hříchu,

3. abychom trpělivě snášeli všechna utrpení, protože "utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání se slávou, která se nám v budoucnosti zjeví" (Řím 8, 18).

Co krásného zde na světě můžeme vidět, slyšet, přát si nebo prožít - to všechno dohromady není téměř nic proti *věčné* radosti.

Přijď, Duchu svatý, a uděl nám dar moudrosti, abychom svůj věčný cíl nade vše cenili a milovali!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Listopad 2003

1. sobota	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. neděle	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
4. úterý	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
8. sobota	Svátek VŠECH SVATÝCH PREMONSTRÁTSKÉHO ŘÁDU
9. neděle	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pondělí	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. úterý	Památka sv. Martina, biskupa
12. středa	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. čtvrtek	Památka sv. Anežky České, panny
14. pátek	Památka sv. Siarda, opata
16. neděle	33. neděle v mezidobí
17. pondělí	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
21. pátek	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. sobota	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
24. pondělí	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů, mučedníků
30. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ

Oznámení

- **Katecheze dospělých a společenství mládeže** budou v sobotu **1. a 15. listopadu** ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerní bohoslužbě.
- **Hodiny náboženství** pro děti jsou v letošním školním roce v
úterý: 14,30 - 15,15 hod. - 2.-4. třída
středa: 16,00 - 16,45 hod. - 6.-9. třída
- **Katecheze středoškoláků** jsou v **úterý v 16,45 hod.**
- V sobotu **8. listopadu v 18,30 hod.** bude ve farním sále promítán film **Dějiny papežství.**
- V sobotu **29. listopadu v 18,30 hod.** se ve farním sále koná přednáška **doc. MUDr. Petra Hacha** na téma: „**EUTANÁZIE A KLONOVÁNÍ**“.
- **Mikuláš přijede tentokrát na svůj svátek v sobotu 6. prosince po mši svaté pro děti (začíná v 17,30) do farního sálu kostela sv. Jana Nepomuckého.** Srdečně zveme nejen děti s rodiči a mládež, ale i všechny ostatní farníky.

- **Odpustky pro duše v očistci:**
 - 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den** je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela Modlitbu Páně a Vyznání víry
- **Od 1. do 8. listopadu** je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé: v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Sv. JOZAFAT KUNCEVIČ

biskup a mučedník
(1580?-1623)

Svatý Jozafat Kuncevič se stal mučedníkem v apoštolské práci za sjednocení pravoslavných s Římem.

Pocházel z pravoslavné rodiny. Narodil se pravděpodobně roku 1580, a to ve Volodymyře (Włodzimierz), na dnešní západní Ukrajině. Při křtu dostal jméno Jan.

Po získání základních vědomostí poslali rodiče Jana do litevského města Vilnuse. Tam se chlapec dostal do styku s věřícími a duchovními východního obřadu, kteří byli sjednocení s Římem. Toto sjednocení se uskutečnilo v letech 1595-1596 dohodou v Římě a jejím přijetím na synodě v Brestu (Litevském). Jan se rozhodl přidat k sjednoceným.

Po vlivem jezuitů vstoupil roku 1604 do řehole sv. Bazila ve Vilnusu. Tam přijal řeholní jméno Jozafat, které od té doby používal. Po začlenění se do řeholního života a po doplnění teologického studia byl roku 1609 vysvěcen na kněze. Jako řeholní kněz měl Jozafat určité povinnosti v klášterní komunitě, ale přitom se věnoval i apoštolátu mimo klášter. Byl velmi dobrý kazatel. A když byl přitom i vzdělaný a zbožný, jeho kázání silně působila na posluchače. Katolíky upevňovala ve víře a mnohé pravoslavné přiváděla ke sjednocení s Římem.

Už čtyři roky po kněžském svěcení jmenovali řeholní představení Jozafata igumenem (představeným) baziliánského kláštera v Byteni a o rok později archimandritou (vyšším představeným) ve Vilnusu. Jeho schopnosti však upoutaly i pozornost vyšších církevních představených. Kyjevský metropolita Velamin G. Ruckyj ho jmenoval koadjutorem věkem pokročilého polockého arcibiskupa a v listopadu 1617 ho vysvětili na biskupa. Když starý arcibiskup po roce zemřel, Jozafat se stal jeho nástupcem.

Jozafat netoužil po hodnostech. V tomto případě věděl, že nepřijímá pocty, ale těžké a nebezpečné poslání. A chtěl ho vykonávat důsledně, bez ohledu na následky, které může vyvolat jeho horlivost v Boží službě.

Jozafat byl arcipastýřem a zároveň misionářem, apoštolem sjednocení pravoslavných s Římem. Jako arcipastýř usiloval především o pozvednutí úrovně svých duchovních. Každoročně je svolával na synodu. Kromě toho je osobně navštěvoval, vedl je k pořádku v životě a v kostele, k důstojnému slavení bohoslužeb a k solidnímu vyučování křesťanské nauky. Na pomoc vyučování pro ně sestavil katechismus.

Mimořádně těžký byl jeho apoštolát sjednocení. Jozafat se mu však věnoval se zápalem a promluvami, rozhovory i psaním dosáhl pěkných výsledků. Ale od roku 1620 zahájili pravoslavní s pomocí Kozáků systematický boj proti sjednocení s Římem. V polockém

arcibiskupství vedl protiřímskou propagandu jistý Melecij Smotrickij. Podařilo se mu popudit proti arcibiskupovi lidi zejména ve Vitebsku. Když tam Jozafat přijel, lidé ho přepadli v jeho biskupském domě, zbili ho, pobodali oštěpy a nakonec jej dorazili velkou sekerou. Jeho tělo hodili do řeky Dviny. Bylo to 12. listopadu 1623.

Po několika dnech voda vyplavila arcibiskupovo tělo. Věřící ho pochovali nejdříve v Polocku a později v Biale. V roce 1916 přepravili jeho tělesné ostatky do Vídně a roku 1949 do Říma, kde jsou uloženy v chrámě sv. Petra pod oltářem sv. Bazila Velikého.

Polockého arcibiskupa a mučedníka Jozafata vyhlásil za blahoslaveného roku 1643 papež Urban VIII. a za svatého Pius IX. roku 1867. Papež Pius XI. připomenul třísté výročí mučednické smrti sv. Jozafata roku 1923 zvláštní encyklikou.

P.L.

Blahoslavená Matka Tereza

Papež Jan Pavel II. v neděli 19.10.03 blahořečil Matku Terezu, kterou nazval „ikonou dobročinnosti a matkou všech chudých“. Matka Tereza, původem Albánka, celý život

působila v indické Kalkatě a pomáhala „nejchudším z chudých“. V r. 1950 založila řád Misionářek lásky, který z původních 12 sester má v současné době více než 4.500 členek ve 133

zemích. Podle posledního televizního interview Matky Terezy, každá z těchto sester „adoptovala jednoho kněze“, takže za tento počet kněží se adresně modlí některá z těchto sester.

Sestry Matky Terezy v malé komunitě působí i v Praze. Do ČR přišly s úmyslem starat se o nemocné AIDS, ale když zjistily, že tato péče je u nás celkem dobře zajištěna a počet obětí není u nás vysoký, začaly se starat o postižené děti a bezdomovce. Útulek, alespoň dočasný, u nich nacházejí ti nejpotřebnější, jejich klienty jsou lidé „z ulice“, kterým pomáhají překlenout nejhorší fyzické i psychické potíže.

At' Bůh žehná sestrám Matky Terezy v jejich díle lásky po celém světě.

Nový český kardinál

Jezuita P.Tomáš Špidlík, Th.D., S.J. byl mezi třiceti novými kardinály, které papež Jan Pavel II. nedávno jmenoval a 21.10.03 na schodišti před bazilikou sv.Petra ve Vatikánu slavnostně uvedl do úřadu.

Kardinál Špidlík je světově uznávanou autoritou v oboru spirituality křesťanského Východu. Je nejen předním katolickým vědcem, ale i výborným pedagogem.

Z jeho rozsáhlé publikační činnosti jsme vybrali útlou knížku otázek a odpovědí na téma „Umíme se modlit?“, která vyšla v r. 1993 v Societas, nakladatelství Tovaryšstva Ježíšova.

Některé její části budeme postupně uveřejňovat v našem Farním listu.

I. Co je modlitba

Proč se lidé modlí ?

Proč ptáci zpívají? Patří to k jejich životu. Tak patří i modlitba k životu člověka. Můžeme ji tedy pozorovat u všech národů světa a ve všech dobách.

Proč se tedy tolik jiných lidí nemodlí?

Jsme si jisti, že se nemodlí?

Považují za modlitbu jenom recitaci jistých slovních forem. Ale modlitba je pojem daleko širší. To, že neumějí všichni hrát na housle, neznamená, že by neměli žádný smysl pro hudbu a zpěv. Rozlišují proto autoři „modlitbu života“ a „modlitbu vědomou“. Životem se modlí všichni, kdo touží po dobru, tedy nakonec po Bohu, a kdo dělají dobře. Jsou tedy na cestě ke spáse.

Co je to modlitba?

Těžko je říci přesně, co je práce, co je odpočinek, co je myšlení. Žijeme to, co patří k životu, a pak teprve se to pokoušíme popsat, definovat. Tak se i křesťané snažili dát definice a popisy modlitby. Je jich mnoho. Ale v tradici církve vynikly především tři:

prosba k Bohu o něco dobrého,
pozdvihnutí mysli k Bohu,
rozhovor duše s Bohem

Která z těchto definic odpovídá nejvíc duchu evangelia?

Jsou všechny tři úzce spojeny, ale nejvíce křesťanská je ta třetí. I pohané prosí božstvo, když jsou v bídě, i filozofové pozvedají myšlenky k Bohu. Ale nás naučil Ježíš modlit se „Otče náš“.

Věda vidí svět jako jeden veliký stroj, krásně sestavený mechanismus. Křesťané ovšem vědu nepopírají. Ale nevidí v přírodě pána nad životem a smrtí lidí. Svět je pro ně jenom dobře postavený dům, ve kterém zasedají ke společnému stolu s Otcem, s kterým mohou mluvit a o všem se dohodnout.

V ráji Bůh člověka oslovil a on mu odpověděl. Taková je tedy povaha člověka: je v dialogu s lidmi i s Bohem.

Jsou chvíle, kdy lidé živelně cítí, že se mají modlit a jindy zase na to nemyslí. Kromě toho jsou lidé, kteří se modlí rádi, jiní se musí k tomu nutit. Čím to je?

Už ve Starém zákoně pozorujeme, že Židé volali k Bohu, když byli v nouzi, když jim šlo o život a statky. Výslovně se tam konstatuje, že zapomínali na Boha, když se jim vedlo dobře a mysleli, že nic nepotřebují. Nouze a nebezpečí jsou škola modlitby. Staří námořníci, kteří prožili bouře, říkali: „Kdo se neumí modlit, ať se vydá na moře.“

Je jisté, že se nemodlí ten, koho to nikdo nenaučil?

Nějakým primitivním způsobem se umějí dorozumět s druhými i němí. Stává se tedy, že se s Bohem dorozumí i ten, kdo neví, co je modlitba. Je to tím snazším protože Bůh čte v srdci člověka a srdce člověka po něm touží, i když o tom neví.

Patří-li tedy modlitba k přirozenosti člověka, proč se potřebujeme ještě učit, jak se modlit?

Umí všichni mluvit? Nikdo nechce zůstat němý. Proto od mládí cvičí dar jazyka: napodobí jiné, tvoří sám slova, chodí do školy, čte a poslouchá. Podobně jednali i ti světci, které považujeme za mistry v modlitbě, tj. v rozhovoru s Bohem..

Modlitba stárnoucích

Největší umění je stárnout s radostným srdcem.
Odpočívat, když bys chtěl pracovat.
Mlčet, když druzí neuznávají tvou životní moudrost.
Umět si odepřít to, co Tě dřív těšilo.
Poslušně a tiše nést kříž.
Bez závidění hledět na druhé a věrně kráčet cestou,
kterou tě vede Bůh.

Složít ruce v klín a přijímat pomoc druhých,
kterým jsi dříve pomáhal.
Pokorně přijmout slabosti i kdybys rád pomáhal druhým.
Pak přijde to nejhezčí:
Bůh pro tebe vybral tu nejkrásnější práci –
můžeš mít stále sepnuté ruce a svolávat Boží požehnání na celou zem.

Malý Beranov a Jihlava

(další poutní výprava košířského farního společenství)

Dne 27.9. 2003 uskutečnila naše farnost svůj další výlet do Malého Beranova a do Jihlavy. Již od rána panovala mezi výletníky dobrá nálada a i počasí vypadalo, že ukáže svoji lepší tvář.

Cesta do prvního cíle, Malého Beranova, probíhala jako obvykle. Po odjezdu jsme byli uvítáni nestárnoucím členem našeho spolča Ivem Suchým. Náš duchovní otec P. Lohel, organizátor výpravy, nám po ranní modlitbě a zpěvu několika mariánských písní přečetl něco o historii míst, do kterých jsme se vypravili. Malý Beranov a Jihlava byla totiž jeho první působiště v duchovní správě po vysvěcení na kněze. Václav Plíšek výklad doplnil o historii stavby kostela Božského Srdce Páně a osobnosti jeho stavitele, ing. J. Čermáka. V.P. doplnil i výklad P. Lohela o historii „stříbrného města Jihlavy“. První zastávka byla tzv. zdravotní u jednoho z mnoha parkovišť podél dálnice. Někteří nezaháleli a dokonce našli houby.

Malý Beranov, malá vesnička ležící v blízkosti Jihlavy, by mohla být snadno přehlédnutelná, nebýt jejího kostelíka, který byl i naším cílem, kde jsme měli i mši svatou s místním obyvatelstvem.

Trocha historie - jak jsme byli poučeni od starosty p. Kodeta, přímého potomka hlavních postav. Josef Kodet, kupec, jeden ze dvou bratrů Kodetů, se ocitl za I. světové války v Ruském zajetí. Po převratu se kvůli nemoci nemohl vrátit domů, kam posílal dopisy, které však mizely do neznáma. Jeho bratr Jan začal po Josefovi pátrat, ale bezvýsledně. Úřední zpráva o něm pravila, že zemřel, nicméně Jan jí nevěřil a podnikal všechny možné kroky, aby Josefa vypátral a pomohl mu k návratu do vlasti. Ve své beznaději udělal příslib, že podaří-li se mu najít svého bratra postaví v M. Beranově svatý Kříž. Po několikaletém odloučení se však oba bratři opět setkali a splnili daný příslib o vztyčení Kříže a ve svém domě postavili dokonce malou kapličku. Již při jejím svěcení se začaly ozývat hlasy o větším Božím stánku a tak oběť bratři neváhali a vrhli se do velké agendy (založení spolku). Padlo několik návrhů, ale až v roce 1936 byl přijat plán od architekta ing. Jaroslava Čermáka. O rok později byl položen základní kámen. 8. října 1939 byl slavnostně posvěcen Chrám Božského Srdce Páně.

Po tomto „historickopohádkovém“ vyprávění jsme hledali shodné prvky s naším kostelem, a bylo jich hodně. Poté jsme se zvolna přesouvali k cestě na oběd. Mnohým se nechtělo, sluníčko hezky hřálo, za kostelem se pásly ovce, které přeskakovaly nejen terénní překážky, ale i děti a vůbec tam byla příjemná atmosféra. Také Otec Lohel si rád zavzpomínal s tamějšími farníky na své někdejší působiště. Nakonec hlad zvítězil a tak jsme se přesunuli do Jihlavy.

Oběd byl podle našich farnic výborný, jen ta mládež měla velké výhrady k obsluze, zvláště z té mladší generace. Po nabití fyzických sil jsme se dopravili ke kostelu sv. Jakuba, kde měl P. Lohel dojednání „exkurzi jihlavských kostelů“. Po prohlídce sv. Jakuba a vyslechnutí jeho historie do níž se nevymazatelně zapsali horníci těžící stříbro, jsme navštívili kostel sv. Ignáce nápadně podobnému tomu pražskému. Po shlédnutí i tohoto krásného kostela, který byl skoro celý zrestaurován, se našel volný čas. Již při historickém výkladu u sv. Jakuba a pak i u sv. Ignáce jsme byli upozorněni na městské katakomby a na zvon Markéta a proto nebylo dlouhého přemýšlení, alespoň pro ty mladšího ražení, jak vyplnit volný čas. Bohužel katakomby byly uzavřeny a tak se většina výletníků rozprskla po městě. Na zvon se pak šlo podívat jen pár lidí, kteří vystihli čas a místo našeho průvodce. Z věže sv. Jakuba, kde byl i 70-ti tunový zvon Markéta - jméno dostal podle jedné místní hříšnici, která se obrátila a věnovala velkou sumu peněz právě na zvon - byl krásný

výhled po Jihlavě a přilehlém okolí i po zbývajících poutnících, kteří již čekali na odjezd u autobusu. Mezitím se však vydatně posilovali koláči a buchtami našich maminek, babiček... Při vycházení z věže byla hrstka výškohledců uvítána pí. Brůčkovou coby kosmonauti vracející se z vesmíru (když jsme ji předtím potrápili prozváněním jejího mobilu a bavili se pohledem z věže na její usilovné prohledávání kabelky, aby konečně ten zvonící přístroj vylovila a zneškodnila). Poté jsme se již všichni kochali krajinou v zapadajícím slunci na zpáteční cestě. Po večerním díkuvzdání celý výlet pak nakonec zhodnotil a všem poděkoval náš Ivo Suchý (jak jinak!).

Dodatečná informace pro účastníky zájezdu: náš autobus „pilotoval“ bývalý dopravní (předtím vojenský) pilot ve výslužbě, který jako kapitán létal s leteckou společností Swissair. Autobus řídil s přehledem a bezpečně, navíc se s námi podělil o některé zajímavé historky ze svých leteckých zkušeností. Snad i my jsme mu předvedli něco ze života křesťanského společenství (v rámci evangelizace příkladem).

Ohlasy farnic na výlet:

- výlet byl bezprostřední a pozdvihující na duši
- bylo to jako když jsem jela s našima, taková rodina
- rodinná a klidná atmosféra
- krásné podzimní díkuvzdání.
- už se těšíme na další zájezd

J.F.D.

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Prostřednictvím farní kroniky se podíváme na některé události let 1928 a 1929. Byly to slavnosti k počtě svatých.

V roce 1928 pořídil pan farář Šimůnek sochu sv. Terezie z Lisieux. Socha něco přes metr vysoká byla objednána přímo z Lisieux a dne 11. listopadu byla za hojně účasti věřících slavnostně posvěcena a instalována.

Průběh slavnosti byl tento: Na začátek, ve 4 hod. odpoledne, pronesl dp. profesor Vojtěch Průša kázání o životě sv. Terezie. Pak následovalo slavné požehnání, při kterém zpívaly sodálky Mariánské družiny od sv. Voršily. Na konci požehnání byla socha posvěcena na zvláštním oltáři bohatě ozdobeném bílými květy a svícemi. Kolem stály družičky a mládenci. Při svěcení opět zpíval sbor. Po svěcení přednesla malá družička prosbu k sv. Terezičce za školní mládež a velká družička báseň líčící ctnosti této svěťice.

Následovalo Te Deum, při němž zněly nové zvony (z téhož roku 1928) a "po uložení Nejsvětější do Svatostánku, pozvedli dva akkolité sochu, a průvodem za zpěvu lidu písně k sv. Terezičce, nesena tato na místo svého určení, ku vchodu chrámovému."

Připomeňme k tomu jen, že sv. Terezie z Liseux zemřela r. 1897 a byla svatořečena r. 1925.

V roce 1929 bylo v Košířích připomenuto 200 let od svatořečení sv. Jana Nepomuckého. V neděli 12. května, významný den vysvěcení chrámu sv. Víta oslavila Mariánská jednota košířská svatojánské jubileum velmi důstojně.

V sobotu v předvečer oslavy vyzváněly všechny zvony celou hodinu. Stejně i v neděli od 9 hodin před slavnou mší sv. Na hlavním oltáři bohatě ozdobeném květy a světly stála socha sv. Jana Nepomuckého pod baldachýnem. V 9 hod předstoupil žák Fr. Hrabák a přednesl báseň k sv. Janu. Pak pronesl kázání o sv. Janu Nepomuckém a o významu jubilea vdp. PhDr. P. Josef Vraštil S.J., profesor z Bubenče.

Slavnou mši sv. sloužil farář P. Jan Nep. Šimůnek. Ke stolu Páně přistoupili členové Jednoty (s praporem) a četní věřící. Po mši sv. měla proslov sl. Šimůnková. Po Te Deum a sv. požehnání byla slavnost ukončena písní k sv. Janu.

V rámci svatojánských oslav a na počest svatováclavského milénia byl posvěcen nový prapor místní katolické mládeže, zdobený obrazy obou světců. Obřad vykonal dne 1. září strahovský opat J. M. Dr. Method Zavoral.

V roce 1929 probíhající slavnosti svatováclavského milénia byly v Košířích ukončeny na den sv. Štěpána, kdy byl posvěcen nový zvon "Marie". Vážil 85 kg a byl ulit u firmy R. Pernera v Českých Budějovicích. Byl zdoben reliéfem Staroboleslavské P. Marie s nápisem "Maria svým milým Synem, Svě požehnání dej nám všem." Slavnostní svěcení vykonal J.M. vdp. ThDr. Bohumil Opatrný, kancléř arcibiskupské konsistoře a metropolitní kanovník

Převzato z Košířské farní kroniky.

M.P.

Výlet košířské mládeže do Jílového u Prahy.

11.10.2003 se sešlo v 8 hod. devět poutníků, kteří se autobusem č. 243 vydali na Zbraslav. Akce se účastnili: Vítek B., Vítek P., Václav P. + Liduška K., Václav D., Jaroslav D., Lucie H., Terežka H. a Pavel K.

Prvním zastavením měl být zámek na Zbraslavi. Ale ouha. Otevíral až v 10 hodin a my jsme stáli u jeho bran v 8,40. A tak jsme si alespoň prohlídli park se sochami, které někteří jedinci cudně zakrývali svým oblečením s odůvodněním, že je jim zima. Spíš si ale myslím, že dotyční chtěli vlastnoručně zjistit kvalitu práce mistra (či spíše velikost poprsí). Zvenku jsme si prohlédli vládní hotel, který je součástí zámku a vyrazili jsme směr Davle. Dle ukazatele byla délka cesty zhruba 14 km.

Abychom nešli po asfaltce, rozhodli jsme se jít podél Vltavy. Ale nebyl to tak úplně dobrý nápad. Iničiátoři Václav P. a příslušnice něžného pohlaví to po chvíli vzdali a šli dál po asfaltové silnici. Ale co je pro nás vietnamská džungle. Pokud by měl někdo zájem trénovat boj v džungli doporučuji úsek břehu mezi Zbraslaví a Jarovem. Po úspěšném zdolání tohoto úseku cesty byli někteří (zvláště jeden Vítek B.) celý obaleni od různých semínek a semen. Já jsem je vyndával ještě na zpáteční cestě. Osada Jarov byla velmi postižena povodněmi a je to dodnes vidět. Na mnoha místech se staví nové chaty nejvíce z ytongu. Po kilometru jsme došli do Vraného nad Vltavou. Zde jsme se občerstvili a Václav s Liduškou se oddělili. Liduška byla po nemoci a Václav měl v bat'ohu láhev velmi dobrého vína. V jedné písni se zpívá: „Ach, ach ta láska nebeská“.

Po občerstvení jsme pokračovali v cestě. Hned za zatáčkou jsme uviděli vily velmi prapodivných tvarů. Prohlédli jsme se zvenčí vilu chlebedárce Honzy Fridricha pana Kelnera. Jinak majitele PPF a kromě jiného i České pojišťovny. Nikomu se nelíbila a přesto získala několik prestižních ocenění. Po cestě jsme, ale viděli několik opravdu krásných domů. A už je tu Davle. Zjistili jsme čas odjezdu vlaku do Jílového a šli jsme se naobědvat. Po obědě jsme ve 14,16 nasedli do vlaku a odjeli do Jílového. Cestou někteří z nás usnuli a ve spánku se k sobě tulili jako koťata.

Zastávka je od města vzdálena asi 1,5 km do kopce. V Jílovém jsme si prohlédli muzeum těžby zlata a už nás paní pokladní upozorňovala, že zavírá. Václav s Liduškou jeli do Jílového vlakem přímo z Vraného a muzeum si prohlédli též, ale dříve. V muzeu je možné si koupit těžítka ve tvaru skleněné koule a uvnitř je zlato v roztoku. I ocitli jsme se na náměstí a zjistili jsme, že autobus jede dost divně. Protože za půl hodiny začínal fotbal Česko-Rakousko, zašli jsme do pizzerie, herny, sázkové kanceláře v jednom a zde jsme se konečně dozvěděli, kdy jede autobus do Prahy. Terežka, Lucka a Drábíci odjeli v 5 hodin. Zůstaly jsme tři Vítek, Vítek a Pavel. Popíjeli jsme pivo, Připíjeli na ženicha a nevěstu (několik svatebčanů se dívalo na fotbal) a nakonec přinesl ženich mísu chlebičků a zákusků.

Pojedli jsme, popili, a v 19 hodin jsme odjeli směr Praha.

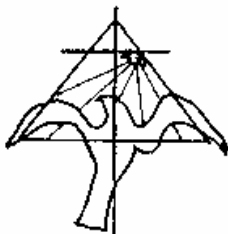
Vítek Bobysud

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné

12
prosinec
2003

Košířský farní list

Prosinec

GLORIA IN EXCELSIS DEO

BOŽÍ ŠTĚDROST

Mnozí lidé si oprávněně stěžují na vzrůstající zesvětštění vánočních svátků. Evropská města jsou již v adventní době zaplavena bohatou obchodní nabídkou zboží, ulice a výkladní skříně září často nevkusnou bombastickou výzdobou a na způsob kolovrátku se ozývají vřiskavé melodie vánočních písní. Vnucuje se vtíravý dojem, jako by vše spočívalo ve vnějším lesku, blahobytném jídle a darech.

Křesťanům nezbyvá nic jiného a lepšího než jít proti proudu tohoto blouznění a co nejvíce zachovat především ve svém nitru původní a pravou podobu vánoc. K tomu nám může posloužit i následující rozjímání:

„Když si dáváme navzájem vánoční dárky v *Jeho jménu*, vzpomeňme si, že on nám dal slunce, měsíc a hvězdy, zemi s jejími lesy a horami a oceány a vše, co se na ní hýbe a žije. Dal nám všechnu zeleň a vše, co kvete a přináší plody - a vše, kvůli čemu se hádáme a co odmítáme. A aby nás zachránil od naší pošestlosti a našich vlastních hříchů sestoupil na zem a dal sám sebe. **Venite Adoremus Dominum.**“

(Sigrid Undset, *Christmas and Twelfth Night*, Longmans Green, 1932)

P. Lohelius

Vánoční přání

Vám všem farníkům Košíř, Motola a Smíchova, kteří se cítíte doma v kostelech Nejsvětější Trojice, sv. Jana Nepomuského a v kapli Panny Marie Nanebevzaté, přeji, aby světlo betlémské radosti prozářilo vaše srdce a domovy a vneslo životní naději do dalších dnů vašeho života.

P. Lohel s redakční radou

Liturgický kalendář

Prosinec 2003

30. 11. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
3. středa	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
6. sobota	Sv. Mikuláše, biskupa
7. neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
8. pondělí	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
13. sobota	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. neděle	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
21. neděle	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
24. středa	Večerní mše z vigilie
25. čtvrtek	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26. pátek	Svátek SV. ŠTĚPÁNA, PRVOMUČEDNÍKA
27. sobota	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. neděle	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31. středa	Sedmý den v oktávu Narození Páně
	Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku
1.1.2004 čtvrtek	Slavnost Panny Marie, Matky Boží

Oznámení

- **Mikulášská besídka** bude následovat po večerní mši sv. **v sobotu 6. prosince. Srdečné pozvání platí pro farníky všech věkových skupin!**
- **Farní duchovní obnova se koná v sobotu 13. prosince u sv. Jana Nep. Začátek je v 15,00 hod. Závěr po večerní mši svaté.** V programu budou dvě promluvy, adorace, svátosti smíření a mše svatá.
- **Předvánoční večer farní mládeže bude v sobotu 20. prosince po večerních bohoslužbách.**
- **Do konce prosince 2003** je možné zakoupit (za nižší cenu) v sakristii kostela sv. Jana Nep. **Kazetu a CD manželů Radových s názvem Zpěv pramenů,** které mohou být vhodným vánočním dárkem pro vaše blízké.

Pozvání na Tříkrálovou sbírku

Začátkem příštího roku se ve dnech 3.-6. ledna 2004 opět uskuteční již tradiční Tříkrálová sbírka, pořádaná Českou katolickou charitou. Hlavním smyslem sbírky je pomoc potřebným lidem.

Aby tato sbírka byla opět úspěšná, hledáme ochotné koledníky od deseti let (obojího pohlaví). Prosíme je, aby se zapsali do konce roku 2003 v sakristii kostela sv. Jana Nepomuckého nebo dali vědět na mobil 728 613 803 Václavu Drábovi, který bude celou sbírku v Košířích koordinovat. Královské obleky jsou zajištěny. Na všechny koledníky tentokrát čeká také královská (arcibiskupská) odměna: pohoštění v arcibiskupském paláci na Hradčanech a jeho prohlídka. Tomu bude předcházet požehnání k úspěšnému koledování při mši sv. v kapli arcibiskupského paláce v sobotu 3. ledna 2004 v 9 hodin. Těšíme se na Vás!

V.P.

ho zvláště měl rád, protože přes znamenitou pověst a vážnost, kterou tam požíval, pohrdal šlechtictvím těla a snažil se dosáhnout šlechtictví duše. Toho si - jak často činíval - povolal blažený František k sobě. Bylo to asi čtrnáct dní před Narozením Páně. A řekl mu: "Chceš-li, abychom blížící se slavnost vánoc slavili u Greccia, pospěš si a pečlivě obstarvej, co ti říkám. Chtěl bych totiž oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě a chtěl bych, pokud možno, svýma očima vidět hořkou nouzi, kterou už jako dítě musilo snášet, jak leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel, i jak leželo na seně." Když to dobrý a oddaný muž uslyšel, spěšně na jmenovaném místě připravil všecko, jak mu světec uložil.

Den radosti se blížil, čas jáсотu nadešel. Z různých chýší přišli bratři, muži i ženy z okolí, jak jen mohli, připravili svíce a pochodně, aby osvětili onu noc, která ozářila jasnou hvězdou všechny dni a roky.

Konečně přišel světec, všecko našel připraveno, viděl to a radoval se. Postavili jesle, přinesli seno a přivedli i vola a oslíčka. Je uctěna prostota, povýšena chudoba, zvelebena pokora a z Greccia se stává nový Betlém. Noc je jasná jako den a lidé i zvířata se cítí blaženě. Lidé se sem scházejí a naplňuje je z obnovené tajemné události nová radost. Les zní písněmi a od skal se odráží jáсот. Bratři zpívají, přinášejí tak Bohu náležitou chválu, a celá noc jáсот čistou radostí. Boží světec stojí u jesliček, vzlyká bolestí a zároveň je proniknut svatou zbožností a podivuhodnou radostí. U jeslí se slaví slavná mše svatá - kněz pocítí netušenou útěchu.

Světec si obléká jáhenská roucha - byl totiž diakonem - a libozvučným hlasem zpívá evangelium. Jeho hlas, jeho silný hlas, jeho něžný hlas, jeho jasný hlas, jeho libozvučný hlas zve všechny k nejvyšší chvále. Pak shromážděnému lidu káže o narození chudého Krále a blahořečí městečku Betlém. Často, když chce vyslovit jméno "Ježíš", říká pln převeliké lásky, "Děťátko betlémské". A když vyslovuje slovo "Betlém", zní to jako mečení jehňátka. Víc než slovy přetéka jí jeho ústa láskou. Když vyslovoval jméno "Děťátko betlémské", nebo "Ježíš", olizoval rty jazykem, jako by chtěl ještě názorněji ukázat sladkost tohoto jména. Ukázala se tam štědrost a velkomyslnost Všemohoucího. Jeden zbožný muž měl podivuhodné vidění. Spatřil v jesličkách neživého chlapečka, viděl, jak k němu přistupuje Boží světec a dítě budí, jako z hlubokého spánku. A nebylo nevýstižné toto zjevení: vždyť Ježíš byl v mnoha srdcích zapomenut. Milostí Boží ho v jejich srdcích svatý služebník František probudil, a znovu uvedl do jejich vědomí.

Když slavnost skončila, odcházeli všichni domů v blahé radosti.

Seno, které v jesličkách leželo, lidé schovávali, aby skrze ně Pán, který tak rozličnými způsoby prokazuje své milosrdenství, uzdravil jejich koně a jiná zvířata. A vskutku se stalo, že v té krajině se uzdravila zvířata, sužovaná rozličnými nemocemi, když dostala kousek onoho sena. Ba i ženy, které trpěly těžkými a dlouho trvajícím porodními bolestmi, šťastně porodily, když na ně bylo položeno trochu z onoho sena. Také četní poutníci oběho pohlaví, kteří sem přišli, dosáhli tu touženého uzdravení z různých nemocí.

Později bylo místo, kde stály jesličky, posvěceno jako chrám, ke cti svatého Františka, aby tam, kde kdysi žrala z jesliček zvířata seno, mohli v budoucnosti ke spáse těla i duše požívat lidé Tělo Pána Ježíše Krista, Beránka bez poskvrny, který v převeliké a nevýslovné lásce sama sebe obětoval, a který s Otcem i Duchem svatým žije a kraluje jako věčně přeslavný Bůh po všechny věky věků.

Amen. Aleluja, aleluja.

(Tomáš z Celana: Život a podivuhodné činy svatého Františka z Assisi, z knihy: Františkánské prameny I., Velehrad - Křesťanská akademie, Řím 1982.)

Dnešní ukázka z díla **Otce kardinála Špidlíka** je z drobné knížečky 40 úvah "**Duše Ruska**". Každá úvaha je uvedena citátem ruského autora (světce, filozofa, spisovatele a pod.).

Když se modlíš, sestup z hlavy do srdce, pravá modlitba je jenom ta, která vychází ze srdce

Teofan Zatvornik

Slovo srdce se v ruské duchovní literatuře vyskytuje velmi často. Příkladá se mu takový význam, že to na první pohled zaznívá sentimentalismem a iracionalismem. Tak např. teologové i v apologetických spisech tvrdí, že víra je jenom cit srdce. Ale dejme si pozor na nedorozumění. Mluva, která se dnes ustálila v Evropě, rozlišuje mezi rozumem, který uvažuje, vůlí, která rozhoduje a srdcem, které reaguje citově. Prohlásit, že náboženství a modlitba jsou převážně záležitostmi srdce, nám ovšem zní jako banalita.

Ale takový není význam srdce v Písmu a ve spisech mystiků. V textech Písma srdce uvažuje, rozhoduje se, uchovává v paměti. Milovat Boha z celého srdce znamená milovat ho všemi svými schopnostmi, vši silou (Lk 10,27). Mystikové si kladou otázku tímto způsobem: Máme oči, kterými vnímáme viditelný svět, uši zachycují zvuky, rozum přemýšlí o pravdě. Jak a čím vnímáme Boha? Platónská filosofie tvrdila, že se to děje jenom rozumem, který je prý jedinou božskou vlastností v člověku. Proto definovali modlitbu jako "pozdvížení mysli k Bohu". Křesťané s tím nemohou souhlasit. Bůh stvořil celého člověka a chce, abychom k němu dospěli všemi schopnostmi, tj. celým srdcem.

Pravá modlitba tedy není jenom přemýšlení nebo rozhodování, má v ní mít účast celý člověk. Teofán to vysvětluje přírovnáním. Někdo čte doma ve světnici drama, například Shakespeara. Chápe všechno, ale jak hlubokým zážitkem je, když totéž drama vidí na jevišti! Podobný rozdíl je mezi rozjímáním, které se omezuje jenom na přemýšlení o Bohu, a modlitbou, do které je zapojen celý člověk. V té se cítí šťasten a přicházejí mu spontánně prožitky dobra a Boží krásy. Neusilovali snad o totéž i západní autoři, jako například sv. Ignác, který radí, jak zapojit do rozjímavé modlitby paměť, rozum, vůli, cit, rozhovor s Bohem?

Teofan Zatvornik, 1815-1894, biskup, který si nakonec zvolil život v uzavření, jeden z nejpłodnějších duchovních spisovatelů.

M.P.

Pohledy do minulosti košířské farnosti

Než se podíváme na události zapsané ve farní kronice na začátku třicátých let minulého století, chtěl bych vysvětlit jednu nejasnost, na kterou jsem byl upozorněn. Liturgické slavnosti, o nichž se v kronice píše, se týkají, pokud není řečeno jinak, farního kostela Nejsvětější Trojice. V kronice se to výslovně neříká, ale kostel sv. Jana Nep. tehdy ještě nestál a pro větší shromáždění kostelík Nanebevzetí Panny Marie nebyl vhodný.

Jako velká událost roku 1931 se připomíná eucharistická slavnost s průvodem. Slavnost započala ve čtvrtek 17. září třídními pobožnostmi, vždy o 7. hod. večerní promluvou a sv. požehnáním. V neděli 20. září bylo o 1/2 4 hod. odpoledne závěrečné kázání redemptoristy dp. Nekoly, po něm adorace a pak první slavný eucharistický průvod s novou monstrancí košířskými ulicemi Plzeňskou, Čechovou a Brožíkovou. Průvod vedl J. M. vdp. František Vaněček, papežský prelát a kapitulní děkan na Vyšehradě.

"Mohutným dojmem působila celá tato slavnost na osadníky i návštěvníky chrámu Páně, zvláště pak triumfální průvod eucharistický, jehož zúčastnilo se žactvo, orelstvo, množství družiček, a kromě místních, i jiné katol. spolky a Mariánské družiny a prapory (celkem 8) a posléze nepřehledná řada věřícího lidu."

Slavnost se konala na počest desátého výročí založení skupiny katolické mládeže v Košířích. Z výnosu sbírky byla za 3.200,- Kč pořízena nová monstrance pro farní kostel.

Další zápis z r. 1931 se týká celé arcidiecéze. Dne 15. listopadu byl nastolen na arcibiskupský stolec v katedrále sv. Víta Mons. Dr. Karel Kašpar, biskup královéhradecký. Nastoupil po staříčkém pastýři arcibiskupovi Mons. Františku Kordačovi, který na úřad resignoval. V těžké době poválečné si svým vzděláním a neohroženou vůlí získal neocenitelné úspěchy. Odešel na trvalý odpočinek do zámku v Dolních Břežanech. (*Arcibiskupu Kordačovi bylo tehdy 79 roků. Zemřel v r. 1934.*)

Nový arcibiskup Kašpar byl v Praze z dřívějších let znám jako kanovník a kancléř arcibiskupské konsistoře. Za několik dní po nastolení navštívil v nemocnici košířského faráře P. Šimůnka den před operací a brzy na to podruhé po operaci.

Další zápis je z r. 1934. Po dvojí těžké operaci odešel farář P. Jan Šimůnek do penze. Od 1. ledna 1934 přišel do Košíř nový farář. Nový pastýř byl uvítán všemi katolickými spolky na zvláštním večírku.

Je zajímavé, že jeho jméno v kronice není uvedeno. My ale víme, že to byl dp. P. Václav Chlumský.

M.P.

Poznáváme naše farníky

V prosinci oslaví „kulatá“ životní jubilea dva naši farníci.

Paní **Evu Plíškovou** všichni dobře známe v jejích několika rolích, které s láskou, svědomitě a neokázale plní: je věrnou manželskou oporou našeho pana varhaníka, dobrou matkou a vychovatelkou tří synů a láskyplnou babičkou. Při tomto bohatém rodinném vytížení stačí ještě pečovat o kostel sv. Jana Nepomuckého tak, aby i jeho čistota přispívala k chvále Hospodina. Přejeme naší jubilanťce, aby ještě dlouho ve zdraví a lásce zdatně plnila všechny své role a Pán ji odměnil „měrou vrchovatou“.

Druhým prosincovým jubilantem je **ing. František Gregorovič**, dlouholetý člen farní rady. Ve farní radě má jako odborník na starosti stavební úpravy obou kostelů a že má práce v tomto směru více než dost si jistě dovedeme představit. Jednou z charakteristik ing. Gregoroviče je zvučný a intonačně přesný hlas, který uplatňuje při zpěvu mešních písní. Děkujeme mu za jeho práci a přejeme, aby se jeho zpěv ještě dlouho nesl chrámovým prostorem, jehož údržbě a renovaci věnuje mnoho úsilí.

Vydává:

Redakční rada:

Technická redakce:

Uzávěrka:

Náklad:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

J. Brůček

15. každého měsíce

170 výtisků

Neprodejné